

NOVEMBER 2020

Informatieblad

+ of amsel sepleu

Op zondag 27 september jl. heb ik in de St. Willibrordkerk te Utrecht de preekstoel benut om de gelovigen het beloofde verslag uit te brengen van mijn bezoek aan het priesterseminarie St. Pius X in Ecône, in het Zwitserse kanton Wallis, op donderdag 24 september. Dat was bij gelegenheid van de overbrenging van het stoffelijk overschot van Aartsbisschop Mgr. Marcel Lefebvre, stichter van onze Priesterbroederschap St. Pius X. Het werd van zijn eerste eenvoudige bovengrondse begraafplaats bij het seminarie naar de crypte onder de nieuwgebouwde kerk aldaar gebracht. U kunt de plechtigheid terugzien op *Transfert de Mgr. Lefebvre - Ecône - 24 sept 2020*.

Dit verslag nu wil ik u niet onthouden en vind het gepast hier weer te geven, juist in het jubileumjaar, want op 1 november a.s. bestaat de Priesterbroederschap 50 jaar! Bij deze gelegenheid zal de film over het leven van Mgr. Lefebvre, *Een bisschop in de storm*, binnenkort in het Nederlands worden uitgegeven. Dank aan de mensen die de uitgave al hebben gesteund. Maar u kunt dit project nog altijd steunen door een bedrag over te maken naar de Stichting St. Jozef. (Zie voor het rekeningnummer de voorlaatste bladzijde van dit Informatieblad. Vermeld a.u.b.: *Film Mgr. Lefebvre*.)

Op dinsdagmiddag 22 september vertrokken Pater De Clercq, Broeder René-Maria en ik richting Zwitserland. We maakten een tussenstop in Echternach bij het graf van St. Willibrordus. Ons hotel hadden we vlak bij de basiliek. De andere dag konden we de H. Mis 's morgenvroeg aan het graf van de St. Willibrordus opdragen!

Na in Echternach voor ons apostolaat in de Benelux, in de St. Willibrordkerk en in dankbaarheid voor de Priesterbroederschap te hebben gebeden, ging de reis verder naar Ecône, waar we woensdagavond aankwamen om eerst het een en ander ter plaatse te verkennen, om vervolgens naar ons hotel in Sion te vertrekken.

Maar nu eerst onze verkenning. De originele houten kist met het stoffelijk overschot van Mgr. Lefebvre stond woensdagavond al op een wagentje klaar in de bovenaardse begraafplaats van het seminarie. De kist is niet geopend. Dat mag pas na 40 jaar, werd ons gezegd. In de houten buitenkist is een loden binnenkist. De kist was bedekt met een fraaie zwarte doek. We konden de kist naderen en hebben erbij gebeden.

Er werd door de seminaristen, na hun retraite voor het nieuwe studiejaar, hard gewerkt om alles in orde te krijgen voor het grote gebeuren van de andere dag. We hebben toen al vele bekenden ontmoet, ook de Algemeen Overste Pater Pagliarani en Mgr. Tissier de Mallerai, die wel een beetje ouder geworden is hoor. Hij komt op 6 december a.s. naar Utrecht voor het H. Vormsel, en verheugt zich er al op.

De directeur van het seminarie bracht ons naar het nieuwe grafmonument in de crypte van de kerk.

Op donderdag 24 september waren we juist op tijd om mee te trekken in de zeer grote processie van priesters, seminaristen en broeders. De processie vertrok tegen 9.00 uur naar de kerk voor de Pontificale Mis van Mgr. Fellay.

Vele zusters waren aanwezig en tevens vele gelovigen, waaronder een groepje uit Nederland. De kerk was meer dan vol en buiten kon op een groot scherm de plechtigheid gevolgd worden. Gelukkig was het droog weer.

Na de Mis ter ere van het Onbevlekt Hart van Maria trokken we weer naar de sacristie en bijbehorende ruimten. Het liturgische wit werd vervangen door zwart voor de herbegravenis. Een niet onbelangrijk detail! De processie trok naar buiten naar het ruime terrein vóór de oude begraafplaats. De begravenis van 29 jaar geleden stond me weer levendig voor ogen. Ik was toen eerstejaars seminarist.

We zien hier de kerkelijke nuchterheid van de Priesterbroederschap. De gebeden van de begravenis werden genomen. De Priesterbroederschap loopt namelijk niet vooruit op de uitspraak van de Kerk, de heiligverklaring. Hoewel bij menig begravenis in de moderne Kerk, in grijs of paars of zelfs wit, de overledene al meteen heilig wordt verklaard.

De ceremonie was eenvoudig en toch zó plechtig! Ik heb me buiten uit de rijen kunnen begeven om te fotograferen. Vlak vóór de ingang van de crypte opende me een jongeman van de ordedienst het hek, zodat ik me weer kon aansluiten bij de processie. En op dat moment vroeg, schuin achter me, een moeder met een ziek kindje of de kleine de kist mocht aanraken. De jongen van de ordedienst liet haar begaan. Ik keek om en zag dat de kleine echt ziek was. Het was een aandoenlijk moment. En u ziet, het komt uit het volk. De gelovigen hebben een goed besef van wie deze aartsbisschop van de Kerk was, deze missionaris, deze man Gods. Laten we bidden voor die arme kleine zieke!

Na de plechtigheid was buiten een receptie met de vele bekenden, waarvan ik er sommigen al lange tijd niet meer had gezien. Zo'n weerzien doet een mens altijd goed! De gelovigen werden in de gelegenheid gesteld buiten te lunchen. Er werd gebraden en geschonken.

Echter vóór de maaltijd met de geestelijkheid in het seminarie zijn we weer huiswaarts getrokken tot iets voorbij Karlsruhe (D) om te overnachten in Hayna. Op vrijdag kwamen we zodoende, en dankzij onze goede chauffeur Pater De Clercq, bijtijds aan in Gerwen om vandaar weer uit te vliegen, Broeder René naar Antwerpen, Pater De Clercq naar Leiden en ik naar Utrecht, waar ik 's avonds aan het altaar van de St. Willibrordkerk de H. Mis heb opgedragen.

De mensen die Mgr. Lefebvre persoonlijk hebben gekend, weten hoe hij heeft gestreden, zich heeft gegeven voor de Kerk, en toch altijd de minzame bleef, terwijl hij met veel gemeenheid werd geconfronteerd. In zijn laatste

jaren kreeg hij bij grote plechtigheden staande ovatie. De deugd van voorzichtigheid sierde hem.

Al op 1 oktober 1974, slechts 4 jaar na de oprichting van de Priesterbroederschap, kon Mgr. Lefebvre de Vrienden en Weldoeners laten weten dat er 130 priesterstudenten waren aangemeld. Een aantal dat grote onrust veroorzaakte, vooral in het Franse episcopaat.

In Rome werd snel een kardinaalscommissie opgericht, die opdracht gaf tot een canonieke visitatie van het seminarie. De toenmalige staatssecretaris was de Franse Kardinaal Jean Villot, vrijmetselaar, die het Franse episcopaat had beloofd de zaak te regelen. De invloedrijke Franse Aartsbischop van Marseille Roger Etchegaray verzekerde dat het “in zes maanden tijd zou zijn gebeurd rond Ecône”.

De visitatie vond plaats van 11 tot 13 november 1974 door Aartsbisschop Albert Descamps en Mgr. Willy Onclin. Zij interviewden Mgr. Lefebvre, 10 professoren en 20 van de 104 aanwezige priesterstudenten.

Hoewel ze verklaarden dat ze “een goede indruk van het seminarie hadden opgedaan”, schandaliseerden ze de seminaristen “door het als normaal en als door de omstandigheden noodzakelijk te omschrijven dat gehuwde mannen moeten worden gewijd”. Zij gaven niet toe dat er een onveranderlijke waarheid bestaat en stelden de realiteit van de lichamelijke opstanding van Christus ter discussie. Ze zijn nooit naar de kapel gegaan en hebben geen enkel protocol van hun bezoek aan Mgr. Lefebvre voorgelegd voor ondertekening bij vertrek.

Drie dagen later, op 16 november, vertrok Mgr. Lefebvre naar Rome.

Op 21 november, terwijl hij naar één van de congregaties op weg was, richtte zich plotseling een Zwitserse Gardist zich tot hem: “Monseigneur, verwacht u daadwerkelijk nog iets van deze mensen?” Mgr., met stomheid geslagen, zei geen woord, herinnerde zich de canonieke visitatie, en begreep dat hij niets meer had te verwachten van de congregaties in Rome. En bij zijn terugkeer in de priorij van Albano, schreef hij “in een golf van verontwaardiging”, zoals hij zei, in één keer, zonder te corrigeren, de bewonderenswaardige Principeverklaring van 21 nov. 1974, die hij op 2 december aan de gemeenschap van Ecône presenteerde en becommentarieerde. Mgr. was nog niet klaar met het lezen van zijn verklaring, “en de seminaristen juichten hem al toe, omdat ze zich realiseerden dat ze een heel belangrijk moment meemaakten”.

Die Principeverklaring van 21 november 1974, geschreven op het feest van de Opdracht van Maria, wil ik u niet onthouden:

“Wij zijn met heel ons hart, met heel onze ziel gehecht aan het katholieke Rome, behoedster van het katholieke geloof en van de tradities die noodzakelijk zijn voor het behoud van dit geloof, aan het eeuwige Rome, meesteres van wijsheid en van waarheid.

Daarentegen weigeren wij en hebben altijd geweigerd het Rome te volgen van de neomodernistische en neoprotestantse tendens die zich duidelijk heeft geopenbaard in het Tweede Vaticaans Concilie en na het concilie in alle hervormingen die eruit zijn voortgekomen. Al deze hervormingen hebben immers bijgedragen en dragen nog bij tot de afbraak van de Kerk, tot de ondergang van het priesterschap, tot de vernietiging van het Offer en van de sacramenten, tot de verdwijning van het religieuze leven, tot een naturalistisch en teilhardisch onderwijs in de universiteiten en de seminaries en in de catechese, onderwijs dat is voortgekomen uit het liberalisme en het protestantisme en reeds ettelijke keren door het hoogste Leergezag van de Kerk plechtig veroordeeld is. Geen enkele autoriteit, zelfs niet de hoogste in de hiërarchie, kan ons dwingen ons katholieke geloof, zoals het gedurende 19 eeuwen duidelijk tot uitdrukking is gebracht en verkondigd door het Leergezag van de Kerk, op te geven of te verminderen.

‘Als het zou gebeuren,’ zegt St. Paulus, ‘dat wijzelf of een engel uit de hemel u iets anders leert dan dat ik u heb onderwezen, hij zij veroordeeld’. (Gal. 1, 8) Bestaat de mogelijkheid dat de Heilige Vader ons dat heden ten dage in herinnering brengt? En als er een zekere tegenspraak tot uiting komt in zijn woorden en daden evenals in de daden van de Romeinse Curie, dan kiezen wij dat wat altijd is geleerd en houden wij ons doof voor de afbrekende nieuwigheden van de Kerk.

Men kan de ‘lex orandi’ (van de liturgie, de wet van het bidden) niet grondig wijzigen, zonder daarmee de ‘lex credendi’ (de wet van het geloven) te veranderen. Bij de nieuwe Mis behoort de nieuwe catechismus, het nieuwe priesterschap, nieuwe seminaries, nieuwe universiteiten, een charismatische, pinksterbeweging-Kerk, alle dingen die tegenovergesteld zijn aan de orthodoxie en aan het Leergezag van altijd.

Deze hervorming, voortgekomen uit het liberalisme en het modernisme, is geheel vergiftigd. Zij gaat uit van de ketterij en leidt tot de ketterij, zelfs als niet al haar daden formeel ketters zijn. Het is dus voor elke bewuste en trouwe katholiek onmogelijk deze hervorming te aanvaarden en zich op welke wijze dan ook eraan te onderwerpen.

Tot ons heil is de enige houding van trouw aan de Kerk en aan de katholieke leer, de categorische weigering van de hervorming.

Daarom zetten wij zonder enige rebellie, bitterheid, of wrok ons werk van de priesteropleiding voort onder het gesternte van het Leergezag van altijd, ervan overtuigd dat wij geen grotere dienst kunnen bewijzen aan de Heilige Katholieke Kerk, aan onze Heilige Vader de Paus en aan alle toekomstige generaties.

Daarom houden wij vast aan alles wat in het geloof, de zeden, de erediens, het catechismusedoericht, de priesteropleiding, de kerkelijke instellingen, door de Kerk van altijd geloofd en gepraaktiseerd is en gecodificeerd in de boeken die zijn verschenen vóór de modernistische invloed van het concilie. Zo verwachten wij dat het ware licht van de traditie het donker verjaagt dat de hemel van het eeuwige Rome verduistert.

Wij zijn overtuigd door dit te doen, met Gods genade, de hulp van de Maagd Maria, de H. Jozef, de H. Pius X, trouw te blijven aan de Rooms Katholieke Kerk, aan alle opvolgers van Petrus, en zo de ‘fideles dispensatores mysteriorum Domini Nostri Jesu Christi in Spiritu Sancto’ te zijn, de ‘trouwe bedienaren van de mysteries van Onze Heer Jezus Christus in de H. Geest’. Amen.”

Tot zover de woorden van Mgr. Lefebvre, die met de tijd en de verdere ontwikkeling van de kerkelijke crisis steeds belangrijker worden in de kerkgeschiedenis. In dit Informatieblad vindt u een artikel van Catholic Family News, waarin Aartsbisschop Viganò in een brief op vragen van medewerker Stephen Kokx antwoordt en hiervan getuigt, eindelijk ten gunste van onze stichter.

Het 50-jarig bestaan van de Priesterbroederschap is een duidelijk teken dat de goddelijke Voorzienigheid het werk van Mgr. Lefebvre, arm en klein begonnen, tot geloofsbehoud in onze tijd heeft gewild, tot behoud van het priesterschap en het H. Misoffer. Geen twijfel mogelijk! Godgeleerd, heeft hij bovenal geloofd in de goddelijke liefde, zodanig, dat menig theoloog, noch kerkjurist eraan kan tippen. En de vruchten van de Kerk, de vruchten van de Geest zien we, ondanks alle menselijke zwakheid, in de geleerden van de Priesterbroederschap, zowel onder de clerus als onder de leken. “En Gij zult het aanschijn van de aarde vernieuwen!”

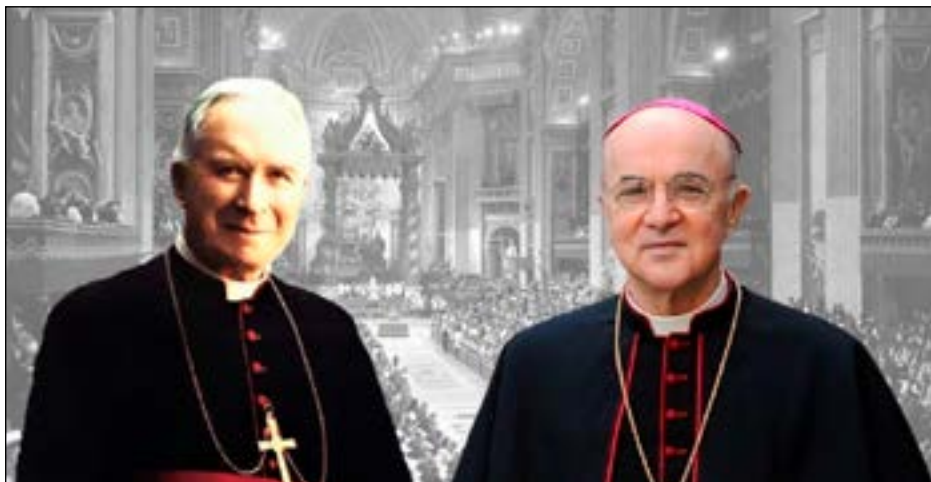
Allereerst zij God gedankt! En dan Mgr. Lefebvre, voor zijn medewerking! “Traditi quod et accepi” 1 Kor. 15, 3, staat op zijn graf geschreven, “Want vóór alles heb ik u overgeleverd, wat ik zelf had ontvangen”. Bijna 2000 jaar traditie! Het geloof van St. Petrus! Laten we dankbaar zijn voor deze erfenis! Dus dan ook eigen maken en koesteren! Doorgeven! Deze genade mag in ons namelijk niet onvruchtbaar blijven. Wij moeten dit grote werk van de Kerk nu mee voortzetten en ieder op zijn manier zwoegen voor het Evangelie om de wereld om zich heen beter te maken en de zielen te helpen redden.

Het recht moet zegevieren. Laten we daarom bidden voor de spoedige publieke rehabilitatie en de heiligverklaring van Mgr. Marcel Lefebvre!

Pater Carlo de Beer

Aartsbisschop Viganò beantwoordt vragen van Catholic Family News

1 september 2020

Catholic Family News (CFN) is blij te kunnen melden dat Zijne Excellentie Carlo Maria Viganò per brief heeft geantwoord op de belangrijke vragen die CFN-medewerker Stephen Kokx respectvol stelde in zijn recente artikel *“Vragen aan Aartsbisschop Viganò: Zijne Excellentie heeft gelijk over Vaticaan II, maar wat denkt hij dat katholieken nu moeten doen?”*

In zijn gedetailleerde antwoord toont Aartsbisschop Viganò aan dat hij een echte herder is die zorgt voor de verwarde en verlaten schapen van onze tijd. Hij geeft duidelijke en praktische antwoorden voor het toenemende aantal katholieken wier ogen worden geopend met betrekking tot de conciliaire revolutie. Mgr. Viganò heeft in zijn eerdere uiteenzettingen de oorzaak van de huidige crisis nauwkeurig ge-

diagnosticeerd en het uiteindelijke geneesmiddel aangewezen – het terzijde schuiven van de conciliaire teksten. In zijn brief adviseert hij wat de leden van de strijdende Kerk aan praktische geneesmiddelen kunnen gebruiken tegen de dodelijke fouten van de conciliaire en na-conciliaire periode, zodat hun geloof kan overleven, totdat de definitieve genezing wordt gegeven door een toekomstige heilige paus.

Het weerleggen van sedisvacantisten

Mgr. Viganò begint met het duidelijk weerleggen van degenen die zijn eerdere interventies ten onrechte hebben bestempeld als een pleidooi dat katholieken met de Kerk zouden moeten breken of weigeren de hiërarchische ambtsdragers te erkennen (zoals de sedisvacantisten dat doen). Hij onderstreept de noodzaak het geloof te bewaren zonder vermenging met de modernistische fouten, maar ook besloten te zijn om binnen de Kerk te blijven:

“Hoewel het duidelijk is dat er geen vermenging mogelijk is met degenen die vervalste doctrines van het conciliaire ideologische manifest voorstellen, moet worden opgemerkt dat het simpele feit dat men gedoopt is en leeft als lid van de Kerk van Christus niet betekent dat men zich aansluit bij de conciliaire structuur; dit geldt vooral voor de eenvoudige gelovigen en ook voor seculiere en reguliere geestelijken die zichzelf om verschillende redenen oprecht als katholieken beschouwen en de hiërarchie erkennen”.

Bisschopswapen Mgr. Viganò

Mgr. stelt zijn vraagtekens bij de modernisten van vandaag, die beweren dat de verdedigers van de Traditie, zoals hijzelf, de “volledige” eenheid met de Kerk hebben verbroken. Ten aanzien van de kerklieden die “de heterodoxe doctrines omarmen die zich over deze decennia hebben verspreid, in het besef dat deze een breuk vormen met het voorgaande leergezag”, stelt hij de gelovigen gerust dat het “geoorloofd is te twijfelen aan hun werkelijke verbondenheid met de katholieke Kerk, waarin zij echter officiële rollen vervullen die hun gezag verlenen. Het is een onrechtmatig uitgeoefende autoriteit, als het doel ervan is de gelovigen te dwingen de revolutie te aanvaarden die sinds het concilie is opgelegd”. In een duidelijke weerlegging van de beweringen van de sedisvacantisten, dringt hij er bij de gelovigen op aan: “We mogen – ondanks onze gerechtvaardigde verontwaardiging – niet toegeven aan de verleiding om de katholieke Kerk op te geven, onder het voorwendsel dat ze is overvallen door ketters en overspeligen: het zijn zij die uit de heilige behuizing moeten worden verdreven, in een werk van zuivering en penitentie ...”.

Door uit te leggen hoe hij begrijpt dat leden van wat hij de “conciliaire sekte” noemt in hiërarchische functies kunnen blijven, verklaart Mgr. Viganò dat hij de theorie van Mgr. Bernard Tissier de Mallerais accepteert, namelijk dat er twee entiteiten naast elkaar bestaan in de Kerk. De Kerk van Christus bestaat samen met de “vreemde extravagante Kerk, in de Romeinse Curie, in de bisdommen, in de parochies ... zoals het tarwe met het onkruid”. We moeten deze trieste toestand erkennen, maar we “kunnen onze herders niet beoordelen

op hun bedoelingen, noch veronderstellen dat ze allemaal bedorven zijn in het geloof en de moraal ...”

Hij dringt aan op dezelfde weg als die waarop Aartsbisschop Marcel Lefebvre vele decennia geleden wees, de weg die door sedisvacantisten spottend wordt bestempeld als “erkennen en zich verzetten”. Net zoals we de verkeerde “lakeien-gehoorzaamheid” moeten vermijden en niet blind de nieuwigheden volgen, moeten we ook de verwerping van het gezag, zoals de sedisvacantisten dat voorstaan, vermijden. Hij legt uit: “We moeten niet in opstand komen, maar ons er tegen verzetten; we moeten niet blij zijn met de fouten van onze herders, maar voor hen bidden en hen respectvol vermanen; we moeten hun gezag niet in twijfel trekken, maar de manier waarop ze het gebruiken”.

Het recht en de plicht om nieuwe-Mis-parochies te vermijden: het gaat om meer dan de Latijnse Mis.

Hebben katholieken echter het recht zich af te scheiden van hun geografische parochie als deze de sacramenten volgens de traditionele ritens niet aanbiedt en de ware katholieke leer niet verkondigt? Hij bevestigt ondubbelzinnig dat “gelovige leken het recht en de plicht hebben om priesters, gemeenschappen en instituten te vinden die trouw zijn aan het eeuwige Leergezag”. “En zij moeten de prijzenswaardige viering van de liturgie in de oude ritus verbinden met de trouw aan de gezonde leer en moraal, zonder aan de conciliegeest toe te geven”. Het is belangrijk dat Mgr. Viganò het vermijden van de nieuwe-Mis-parochies niet

alleen een recht maar ook als een plicht verklaart. Dat betekent dat het niet alleen toelaatbaar is wanneer men de voorkeur geeft aan een Latijnse Mis, maar dat het voor degenen die begrijpen wat er op het spel staat een verplichting, een plicht is. Hij maakt ook duidelijk dat de gelovigen niet alleen een plaats moeten vinden waar ze de traditionele Mis kunnen bijwonen. Hun plicht is een plaats te vinden die de oude ritus samen met de gezonde leer biedt die niet door het concilie in “verzakking” is geraakt.

Mgr. onderstreept deze inherente band die er moet bestaan tussen de Mis en de leer door de term die hij meermaals gebruikt om te verwijzen naar de traditionele Mis. Hij noemt het gewoon de “katholieke ritus”. Hij vermijdt de dubbelzinnige en onnauwkeurige term “buitengewone vorm van de Romeinse ritus”. Hij maakt duidelijk dat priesters de katholieke ritus niet alleen moeten aanbieden “om de buitengewone vorm van de ritus te behouden, maar ook om te getuigen van het vasthouden aan het depositum fidei dat alleen in de oude ritus volkomen overeenkomst vindt”. Het bijwoord “alleen” is uiterst belangrijk. De oude Mis is niet slechts een keuze tussen twee gelijke vormen (nieuw en oud). Ze is de “enige” die perfect met het geloofsgoed overeenkomt.

Wat moeten geestelijken doen?

Mgr. erkent de meer complexe situatie van geestelijken. Aan de ene kant hebben geestelijken minder speelruimte dan leken in het zoeken naar een plaats in de Kerk om katholiek te blijven, omdat ze onderworpen moeten zijn aan kerkelijke

oversten. Maar ze hebben toch meer vrijheid omdat ze op elk moment van de dag “de Mis kunnen opdragen en de sacramenten toedienen in de Tridentijnse ritus en ... prediken in overeenstemming met de gezonde leer”. (Zie hier wederom de verbinding tussen liturgie en leer.) Mgr. maakt duidelijk dat geestelijken zowel de fout moeten vermijden de zichtbare Kerk te verlaten om hun eigen kerk op te richten als de tegenovergestelde fout, namelijk zich eenvoudigweg te conformeren aan de nieuwe Mis en de nieuwe leer om vervolging te voorkomen. Geestelijken moeten in de Kerk blijven en trouw blijven aan de katholieke ritus en de ware leer, zelfs ten koste van de vervolging, waarvan hij erkent dat ze eronder zullen lijden zoals de weinige trouwe geestelijken in de tijd van de Ariaanse ketterij.

Hij maakt duidelijk dat priesters alleen “de Tridentijnse Mis moeten opdragen en de gezonde leer moeten verkondigen”, maar legt uit dat de waarheid niet kan worden gepredikt als een priester het concilie nooit noemt. Hij erkent dat het vervullen van deze drie plichten (alleen de katholieke ritus aanbieden, de waarheid prediken en de fouten van het concilie aankaarten) ertoe kan leiden dat de priester uit zijn parochie wordt gegooid. Maar hij herinnert dergelijke vervolgte priesters eraan: “Niemand kan u ooit beletten het heilig Offer te hernieuwen, zelfs niet als het aan een provisorisch altaar in een kelder of op een zolder opgedragen wordt ...”. Priesters moeten bereid zijn om zo’n vervolging voor de Kerk te ondergaan. Hij dringt er bij de trouwe priesters op aan niet te vrezen om met valse namen uitgemaakt te worden: “Laten we ophouden te vrezen dat de

schuld van het schisma bij hen ligt die het aan de kaak stellen, en niet bij degenen die het uitvoeren: degenen die schismatiek en kettters zijn, zijn degenen die het Mystieke Lichaam van Christus verwonden en kruisigen, niet degenen die het verdedigen door het aan de kaak stellen van de beulen!”

Wat moeten de leken doen?

Zoals eerder opgemerkt, maakt Mgr. duidelijk dat leken het recht en de plicht hebben om de traditionele sacramenten en de ware leer te ontvangen. Ze moeten op zoek gaan naar priesters die hen hierin zullen voorzien, en dié priesters mijden die “door de huidige fouten op de verkeerde weg” zijn. Toch maakt hij duidelijk, dat leken meer moeten doen, dan zulke goede priesters voor hun eigen geestelijk voordeel gebruiken. Zij hebben ook een “heilige taak”. Ze moeten “goede priesters en goede bisschoppen troosten” en “hen gastvrijheid verlenen, hen helpen, hen troosten in hun beproevingen”. Net zoals hij de vinger zo nauwkeurig op de fouten van het concilie legt, stelt Mgr. ook in de traditionele gemeenschappen een gevaar vast dat vermeden moet worden, namelijk het zaaien van verdeeldheid. Hij roept de leken op om gemeenschappen op te bouwen “waarin het gemopper en de verdeeldheid niet overheersen, maar de broederlijke naastenliefde in de band van het geloof”.

Hoe zit het met de Priesterbroederschap St. Pius X?

Wellicht als concreter antwoord op de vraag waar we naartoe moeten, onthult Mgr. Viganò voor het eerst zijn gedachten

over de Priesterbroederschap St. Pius X (FSSPX) en haar stichter Aartsbisschop Marcel Lefebvre. Hij is van mening dat de FSSPX “erkenning verdient voor het feit dat zij de vlam van de Traditie niet heeft laten doven ...”. Hij onthult dat hij ze beschouwt als “een gezonde doorn in het oog” van de modernistische hiërarchie en geeft ze de eer om een licht te laten schijnen op “de contradicties en de fouten van de conciliaire sekte”. Hij lijkt de consecratie van bisschoppen zonder pauselijk mandaat in 1988 door de vingers te zien wanneer hij bedenkt dat deze consecraties de Priesterbroederschap in staat stelden “zich te beschermen tegen de woedeaanval van de vernieuwers”. Mgr. ziet de straffen die de aartsbisschop en zijn gemeenschap zijn opgelegd (de vermeende claim van zijn excommunicatie, bijvoorbeeld) niet als daden van gerechtigheid, maar eerder als daden van “vervolging”. Hij gelooft dat de kritiek van Aartsbisschop Lefebvre op het concilie “relevanter is dan ooit”. In plaats van Mgr. Lefebvre te beschouwen als een “schismatiek” of als “geëxcommuniceerd”, noemt Mgr. Viganò hem “een voorbeeldige belijder van het geloof”.

Bisschopswapen Mgr. Lefebvre

Vooruitkijken met hoop op de verrijzenis van de Kerk

Net als Mgr. Lefebvre voor hem, verbindt Mgr. Viganò zijn scherpzinnige diagnose van de conciliaire ziekte met een echte katholieke zielsvrede die stevig op God vertrouwt. Nadat hij heeft vastgesteld dat zowel geestelijken als leken de conciliaire nachtmerrie beginnen te zien voor wat het is, verheugt hij zich op een noodzakelijk “ontwaken” dat “bijna een verrijzenis” is. Zoals “geen enkele zoon verdraagt dat zijn moeder door de bedienden beledigd of dat zijn vader door de beheerders van zijn goederen geterroriseerd wordt”, zo biedt de Heer ook ons, “in deze pijnlijke situatie, de mogelijkheid om Zijn bondgenoten te zijn in de heilige strijd onder Zijn banier”. In plaats van ontmoedigd te raken door onrechtvaardige vervolging, herinnert Mgr. Viganò ons aan de vertroosting dat “de Koning die zegeviert over de dwaling en de dood” ons “toestaat de eer van de triomfantelijke overwinning en de eeuwige beloning die daaruit voortvloeit te delen, na met Hem volgehouden en geleden te hebben”. Hij spoort ons aan om de deugd van standvastigheid te beoefenen. We mogen de hoop niet verliezen. Zijn teksten sluiten af met een groot vertrouwen dat God ons uit deze crisis zal redden: “Ik ben er zeker van, met een zekerheid die uit het geloof komt, dat de Heer niet zal falen onze trouw te belonen ... ons heilige priesters, heilige bisschoppen, heilige kardinalen, en bovenal een heilige paus te schenken”.

Bron: <https://catholicfamilynews.com/blog/2020/09/01/breaking-news-archbishop-vigano-responds-to-questions-posed-by-cfn/>, Brian McCall, 1 september 2020

Vertaling brief Keniaanse bisschoppen betreffende vaccins in 2014

“Jullie zullen Mijn getuigen zijn,” (Hand.1, 8) voor de heiliging en redding van alle mensen.

Aan alle Kenianen en mensen van goede wil,

Betreft: Het wetenschappelijke eindrapport van het tetanusvaccin dat in maart en oktober 2014 in massavaccinatiecampagnes werd gebruikt

- De katholieke Kerk is een grote zorgverlener in Kenia, inclusief voor vaccinaties.
- Het afgelopen jaar hebben we u allen geïnformeerd dat het tetanusvaccin dat in maart en oktober 2014 werd gebruikt voor een campagne onder Keniaanse kinderen en vrouwen van 14-49 jaar, gesponsord en gefinancierd door de World Health Organization (WHO) en UNICEF, werd vergiftigd met Beta HCG.
- Onze bezorgdheid was gebaseerd op tragedies in andere landen, met name Mexico, Nicaragua en de Filippijnen, waar tetanusvaccinatiecampagnes, gesponsord en gefinancierd door de WHO en UNICEF, vergiftigd bleken te zijn met Beta HCG.
- We brachten het Ministerie van Volksgezondheid van onze zorgen op de hoogte en vroegen daar om het nemen van monsters en het testen van de tetanusvaccins, die voor de campagne werden gebruikt, te vergemakkelijken.

ken voordat ze werden toegediend, om er zeker van te zijn dat het veilig was voor de kinderen en vrouwen in Kenia.

- Het Ministerie van Volksgezondheid weigerde de bemonstering en het testen te vergemakkelijken, zoals we hadden gevraagd.
- We hebben een comité van medische deskundigen opdracht gegeven om onze zorgen te onderzoeken.
- Onze commissie van medische deskundigen heeft het vaccin in verschillende laboratoria bemonsterd en getest en vond dat het Beta HCG bevatte.
- Het Ministerie van Volksgezondheid en een aantal medische mensen ontkenen dit en impliceerden venijnig genoeg dat we niet de waarheid spraken en dat onze tests niet correct waren. Ze suggereerden ook dat het niet mogelijk was om tetanusvaccin te vergiften met Beta HCG.
- De WHO/UNICEF heeft de Keniaanse bevolking meerdere malen verzekerd, onder andere in krantenadvertenties, dat het vaccin veilig was. Dit werd serieus genomen omdat de WHO alle internationale laboratoria en vaccinfabrikanten – inclusief degene die het vaccin in kwestie heeft geproduceerd – erkent.
- Het Ministerie van Volksgezondheid gaf verder aan dat de tetanusvaccins, die tijdens de campagne werden gebruikt, waren getest en veilig bevonden. Dit was voor ons uiterst verontrustend omdat hetzelfde ministerie had geweigerd het vaccin te bemonsteren en te testen, toen wij daarom vroegen.
- Dit onnodige conflict is dus ontstaan door het Ministerie van Volksgezondheid.
- Dit heeft ertoe geleid dat de parlementaire commissie voor gezondheid om een presentatie door het Ministerie van Volksgezondheid en door ons heeft gevraagd. Vervolgens heeft de parlementaire commissie voor gezondheid opdracht gegeven om een gezamenlijke commissie van deskundigen van het Ministerie van Volksgezondheid en het KCCB (Kenya Conference of Catholic Bishops) in het leven te roepen om de conflicterende rapporten te bekijken en dienovereenkomstig de Kenianen te adviseren.
- Het Ministerie van Volksgezondheid was niet in staat om de vaccins die zij beweerden te hebben bemonsterd en getest en veilig te hebben bevonden, aan de gezamenlijke commissie van deskundigen te leveren.
- De enige flesjes die tijdens de door de WHO en UNICEF gesponsorde en gefinancierde tetanusvaccinatiecampagnes werden bemonsterd en aan het gezamenlijk comité van deskundigen werden voorgelegd, waren 9 stuks van het KCCB. Het KCCB presenteerde ook de resultaten van eerdere tests.
- De negen vaccin flesjes werden getest door het gezamenlijke comité van deskundigen, waarvan bleek dat 3 van de 9 flesjes (30%) het omstreden Beta HCG bleken te bevatten.
- Het Ministerie van Volksgezondheid heeft geen enkel flesje met het campagne-tetanusvaccin bemonsterd of getest, en vervaardigde 10 flesjes met het tetanusvaccin uit de normale nationale vaccinvoorraad om te testen. Deze werden ook getest en bevatten, zoals verwacht, geen Beta HCG.

- Deze resultaten waren beschikbaar en klaar voor presentatie op 4 januari 2015.
- Het Ministerie van Volksgezondheid was op dat moment terughoudend om die rapporten te ontvangen.
- Op 8 januari 2015 heeft het Ministerie van Volksgezondheid, het gezamenlijke comité van deskundigen passerend, nog eens 40 flesjes tetanusvaccin uit de nationale vaccinvoorraad gehaald en naar hetzelfde laboratorium gebracht en gevraagd om ze ook te laten testen.
- Met de extra 40 flesjes uit de nationale vaccinvoorraad was het rapport nu aanvaardbaar voor het Ministerie van Volksgezondheid.
- Het voorlopige rapport dat deze extra 40 flesjes betrof, werd zonder bezwaar van het Ministerie van Volksgezondheid door het gezamenlijke comité van deskundigen ontvangen en de resultaten waren als volgt:
  - a) 30% van de tijdens de door de WHO en UNICEF gesponsorde en gefinancierde tetanusvaccinatiecampagne ingezamelde flesjes bevatte HCG.
  - b) De 50 flesjes van de nationale vaccinvoorraad bevatten geen HCG.
- Het gevolg van het voorlopige rapport is dan ook dat 30% van de kinderen en vrouwen die tijdens de campagne werden ingeënt, werden ingeënt met tetanus-anatoxine die werd vergiftigd met Beta HCG.
- Het eindrapport was klaar om tegen 20 januari 2015 aan het gezamenlijke comité van deskundigen te worden voorgelegd.
- Vanaf dat moment hebben de volgende ontwikkelingen plaatsgevonden:
  - a) Het Ministerie van Volksgezondheid heeft zijn technisch team van deskundigen uit het gezamenlijke comité gehaald.
  - b) Het Ministerie van Volksgezondheid was niet langer geïnteresseerd in het ontvangen van het eindrapport.
  - c) Vervolgens was het gezamenlijke comité niet beschikbaar om het eindrapport te ontvangen, zoals aanvankelijk werd verwacht.
- Verslagen van verschillende onderzoeken, commissies en onderzoekscmissies die in dit land zijn ingesteld, zijn nooit aan de Keniaanse bevolking voorgelegd.
- Het KCCB is er vanaf het begin bij betrokken geweest en heeft besloten het eindrapport vandaag te ontvangen en aan de Keniaanse bevolking voor te leggen.
- Dit eindrapport heeft, net als het voorlopige rapport, de volgende bevindingen opgeleverd:
  - a) 30% van de flesjes die tijdens de tetanusvaccinatiecampagne, gesponsord en gefinancierd door de WHO en UNICEF, werden verzameld, bevatte HCG.
  - b) De hoeveelheid Beta HCG is zeer aanzienlijk, variërend van 24 tot 37,5%.
- In de vroege zwangerschap, produceert het vormende placentaweefsel natuurlijke menselijke Chorionic Gonadotropin (HCG) die nodig is tot ondersteuning van de zwangerschap.
- Natuurlijke HCG bestaat uit twee subeenheden; alfa en beta. De beta-subeenheid is de meer actieve subeenheid.

- Beta HCG dat door een andere molecule zoals tetanus-anatoxine wordt gedragen en in een vrouw wordt ingespoten, wordt een antigeen dat de productie van anti-HCG-antilichamen bevordert die de natuurlijke HCG vernietigt.
- Wanneer de functie van natuurlijke HCG in een vrouw wordt verstoord, zal die vrouw of niet zwanger worden of zal zij herhaaldelijk vroege miskramen hebben, die tot steriliteit leiden.
- Wanneer steriliteit bij een vrouw wordt geïnduceerd, zonder haar medeweten en/of toestemming, komt dit neer op een monumentale schending van de mensenrechten.
- Dit is de hoogste schending van de soevereiniteit van een land, aangezien het een directe aanval is op het voortbestaan van een volk en dus op de nationale veiligheid.

Conclusie:

1. 30% Van de flesjes die tijdens de tetanusvaccinatiecampagne zijn ingezameld, gesponsord en gefinancierd door de WHO en UNICEF, bevatte HCG.
2. Het is zowel onethisch als immoreel van de WHO en UNICEF om een dergelijke onmenselijke campagne in ons land te sponsoren en te financieren. Zij moeten zich bij de weerloze, niet geüniformeerde, maar vertrouwende Keniaanse kinderen en vrouwen verontschuldigen.
3. Het Ministerie van Volksgezondheid moet afzien van het vertrouwen in buitenlandse instanties, waaronder de WHO en UNICEF, om de veiligheid van Kenia te waarborgen in zaken die onder zijn mandaat vallen, waaronder vaccinatie. Het weigeren om de bemonstering en het testen van de tetanusvaccins te vergemakkelijken, toen daarom werd verzocht, stelde Kenia aan ernstig gevaar bloot.
4. Zowel het Ministerie van Volksgezondheid als de WHO/UNICEF werden door de bevolking van Kenia vertrouwd, zij hebben dit vertrouwen geschonden en degenen die van hen afhankelijk zijn, verraden.
5. Er mogen in dit land geen verdere inentingscampagnes worden gevoerd zonder dat er vóór, tijdens en na afloop van de vaccinatiecampagne een allesomvattende bemonsterings- en testprocedure wordt uitgevoerd.

Signed:
 Rt. Rev. Paul Kariuki Njiru
 Chairman
KCCB - CATHOLIC HEALTH COMMISSION OF KENYA
 13th February 2015

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Heerlijk Vat van Godsvrucht, bid voor ons.

“De godsvrucht,” zegt de H. Franciscus van Sales, “is de volmaaktheid van de liefde. De liefde is een plant en de godsvrucht is een bloem; de liefde is een edelgesteente en godsvrucht is zijn glans”. Volgens de H. Thomas van Aquino is de godsvrucht de gedweeheid van de wil om zich in alles wat op de dienst van God betrekking heeft, volgens het verlangen van de Heer te voegen.

Evenals alle andere deugden, zetelt de godsvrucht eigenlijk in de wil en niet in het gevoel. Dit belet echter niet, dat het hart het zijne er toe bijdraagt om de bloem van de godsvrucht in al haar liefelijkheid te doen ontluiken. Soms gebeurt het, dat bij de godsvrucht het hart ongevoelig blijft, doch wanneer er van ware, onvervalste godsvrucht sprake is, kan alleszins de wil niet de minste aarzeling gevoelen, en doorgaans oefent de goede gesteltenis van de wil ook een zalvende invloed uit op het hart. Die gevoeligheid is voor de godsvrucht wat de zonnestaal voor een heerlijk landschap.

De ziel die van de godsvrucht vervuld is, schenkt zich geheel aan God weg, en zou liever alles ten offer brengen, dan de goede God het minste te weigeren. Het

woord dat haar edelmoedige stemming openbaart, klinkt harmonisch samen met het gezegde van Samuël: “Spreek, Heer, want Uw dienaar luistert”, of vloeit samen met de uitroep van de H. Paulus toen hij, op de weg van Damascus op de grond geworpen, uitriep: “Heer, wat wilt Gij dat ik doen zal?” Zij bidt met Jezus in de Hof van Olijven: “niet mijn wil, maar de uwe geschiede!”

Jammer genoeg, die zalige stemming behoedt de mens niet voor zwakheden, maar als de godsvrucht, die in de ziel

Samuël

bloeit, oprecht is, zal hij na elke fout, hoe licht ook, onmiddellijk de verwijtende stem van het geweten vernemen, de wroeging zal in de ziel ontwaken, haar bewegen om van harte vergiffenis te vragen, en aan God haar beloften van trouw te vernieuwen.

Is de ziel van dit gevoelen doordrongen, dan zullen al haar daden de stempel van de innigste godsvrucht dragen; dan werkt zij onder het oog van God, leeft in Zijn tegenwoordigheid, ademt in een atmosfeer waar alles haar van God spreekt en alles de liefde tot Hem hoger doet opvlammen. Dan wordt de arbeid een voortdurend gebed, en zelfs de ontspanning, die de mens zich gunnen moet, is niet in staat de omgang met God te onderbreken. Een godvruchtige ziel is dan ook uiterst gevoelig voor de indrukken van de genade; de gedachte komt zelfs in haar niet op, haar te weerstaan. Zij is als een schip dat met gespannen zeilen de zee van dit leven doorklieft. Het zwakste windgeruis vangt zij op; het doet de zeilen zwellen en brengt het vaartuig vlug en in rechte koers naar de eeuwige haven van de hemel.

Wanneer de godsvrucht zo begrepen wordt, dan is zij de aroma van alle deug-

den en zij moet, althans in zekere mate, bij alle inwendige zielen te vinden zijn. En wie zou het durven betwijfelen of Maria, de heiligste van alle zielen niet overvloede van deze gevoelens, zoals een kostbare vaas overstromt van de heerlijkste balsem, die zijn welriekende geur in alle richtingen verspreidt.

Zoals wij reeds vroeger zeiden, in het Hart van de Onbevleete Ontvangene ontwaakte nooit de minste verkeerde neiging en Maria genoot het onbegrijpelijk voorrecht om vanaf het eerste ogenblik van haar bestaan over haar zielsvermogens te kunnen beschikken. Haar geest was niet beneveld en zij hoefde niet te klagen zoals wij, arme afstammelingen van de gevallen Adam, die zowel in de ziel als in het lichaam de sporen dragen van de verwondingen, die wij in de strijd tegen de geest van de duisternis opliepen. Vandaar begreep Maria bij het ontwaken van haar verstand onmiddellijk dat God het opperste Goed is en ogenblikkelijk gaf zij zich zonder enig voorbehoud voor immer aan God. De Allerhoogste was steeds uitsluitend het voorwerp van al haar verlangens, van haar vrees, haar hoop, haar liefde. Als droefheid haar hart overmeesterde, dan was het alleen om wat God mishaaide; haar enige kommer was Zijn eer en glorie te bewerken, haar enige vreugde Zijn welgevallen te bevredigen en te horen hoe Zijn Naam geprezen werd. Reeds van het begin van haar bestaan, werd zij en bleef zij bewogen door de werking van de genade, zodat die goddelijke wind, die immer krachtiger blies, de zeilen van haar zielschip steeds strakker spande, en het vaartuig altijd sneller over de zee van de wereld naar de eindeloze oceaan van de Godheid voortjoeg. Dat

is de roem van die allerheiligste van de maagden, dat zij zich nooit, ook maar één ogenblik, aan de zegenrijke werking van de genade ontrok, integendeel, uit alle krachten met haar medewerkte, om zich geheel in God te verliezen.

Heeft Maria altijd en met al haar krachten geijverd om in God op te gaan, daar waren toch ogenblikken in haar leven dat de wind met ongekennde kracht in de zeilen blies van haar zielenschip, dat dan pijlsnel door de golven schoot. Het spreekt van zelf, dat wij de gesteltenissen van een ziel, en vooral van Maria's ziel niet kunnen berekenen; maar er over spreken en redeneren is toch geoorloofd.

Maria, naar geest en hart het meesterstuk van Gods almacht, moet ook buitengewoon gevoelig geweest zijn, en daarom moeten de grote gebeurtenissen, die haar leven met bovenaardse luister omstralen, haar op onbegrijpelijke wijze hebben be-
wogen.

Welk een brandende liefde moet in haar hart niet zijn opgevlamd, toen de aartsengel haar verscheen met de ongehoorde Boodschap, dat de Verlosser van de wereld, de lang verwachte Messias, in haar maagdelijke schoot de menselijke natuur aannam. Hoe hoog moet haar liefde niet zijn opgelaaid, toen zij, Moeder geworden, haar goddelijk Kind op haar armen mocht dragen, strelen, kussen, vertroetelen? Hoe zal zij van tedere aan-
doening hebben geweend, toen de wijzen uit het Oosten zich aanbeddend vóór haar Kind te gronde wierpen!

En de zalige jaren, die Jezus' openbaar leven voorafgingen! Ongetwijfeld kende Maria jaren van angst en kommer in de ballingschap van Egypte en in de ar-

moede van Nazareth; vóór haar geest ook rees voortdurend de somber dorre kruin van Calvarie, mét zijn kruis; maar, niettemin smaakte Maria in die tijd-ruimte een hemels zielsgenot, dat haar in de gods-
vrucht en in de liefde de wonderbaarste vorderingen deed maken.

Of openbaarden die jaren niet aan de Moeder van de Heer de steeds groeiende beminlijkheid van haar Kind? De helderheid en scherpte van Zijn verstand ontloek meer en meer, Zijn onderdanigheid was zeer voorkomend, Zijn heiligheid verrukte Zijn Moeder elk ogenblik meer, Zijn verheven levensroeping tekende zich met de dag scherper af. En verliezen wij het niet uit het oog, Maria leefde niet slechts uit het geloof, zij leerde haar Jezus ook beter kennen door haar ogen, door haar hart, haar geest, haar ondervinding, die ongetwijfeld de beste leermeesteres is.

En zal Jezus van Zijn kant ook niet alles hebben gedaan om de edele, vlekkeloze ziel van Zijn Moeder steeds hoger op te voeren op de duizelingwekkende hoogten van de heiligheid? Zijn gesprekken, Zijn raadgevingen, Zijn voorbeeld, alles werkte mee om het geestelijk vat van Maria's ziel

meer en meer uit te diepen, om het van grotere hemelse schatten te vervullen.

En hoe moet Maria's hart van bewondering en vreugde hebben geklopt, toen zij haar Zoon als Verlosser van de wereld zag optreden! Hoe moet zij, die in haar liefde tot God, ook alle onsterfelijke zielen omvatte, hebben gejuicht, toen de leerlingen haar Kind, als hun Meester aanhingen, en ontelbare zielen door Zijn woord, door Zijn wondermacht, en vooral door Zijn barmhartige goedheid, zich uit de afgrond van dwaling en zonde ophieven, om met vaste tred de weg van de hemel te bewandelen! Het Kruis van Calvarië, het is waar, wierp steeds verder zijn schaduw op haar levensweg en deed het Moederhart ineenkrimpen bij de gedachte aan de geselroeden, aan de nagelen, aan die ontzettende doodsstrijd op het schandhout; maar haar hart jubelde toch bij de gedachte dat zij ook het losgeld betaalde voor de zielen. Welk een hemels genot ook toen zij de dageraad van de Verrijzenis in het Oosten zag gloren, en toen zij van de top van de Olijfberg haar Zoon roemvol naar de Hemel zag opstijgen, als Overwinnaar van hel, zonde en dood.

Heerlijk vat van godsvrucht, verheven toonbeeld van volmaakte overgeving aan

Gods aanbiddelijke Wil, dat was Maria, want haar Hart was gevormd naar Jezus' Hart, en evenals Jezus in Zijn kribbe de leuze aanhief, waaraan Hij tot de dood toe getrouw is gebleven: "Vader, zie hier ben Ik om Uw wil te doen", zo volbracht ook Maria die Wil altijd, overal en in alles. Evenals Jezus mocht zij verklaren: "Mijn voedsel is de wil van de Vader te volbrengen"; evenals Hij kende zij maar één ideaal: de Wil van God, de glorie van God en de zaligheid van de zielen.

Gebed: O goede Moeder Maria, u hebt de weg van de ware godsvrucht bewandeld en de wonderbare zoetheid van het verkeer en de vereniging met God gesmaakt, heb medelijden met onze machteloosheid om te bidden. Wij kunnen ons toch zo moeilijk en zo slecht met God bezig houden en laten ons altijd door aardse zaken meeslepen; wij schamen ons, dat wij ons voor de tijdelijke goederen met de grootste bereidvaardigheid alle inspanning getroosten, terwijl wij onder het gebed ons zo weinig moeite gunnen om de verstrooiingen te verdrijven. En toch, het is onze wens, om ons boven het aardse te verheffen, en het goddelijk Hart van Jezus alle voldoening te schenken; verwerf ons dus de genade om de verstrooiingen steeds krachtig te bestrijden, haar oorzaken te vermijden en innig met God verenigd te leven. Amen.

Oefening: Dikwijls door de dag, wanneer bijv. de klok slaat, een akte van liefde doen en de goede mening vernieuwen om enig en alleen Gods heilige Wil te volbrengen.

... wordt vervolgd ...

Terugblikken

Het E.K-Zomerkamp voor jongens en meisjes werd **dit jaar van 2-11 augustus** onder bijzondere omstandigheden en door hulp van onze gelovigen gehouden in St. Michielsgestel (NL), vlakbij Boxtel waar in het jaar 1380 een eucharistisch wonder heeft plaatsgevonden. De daarbij betrokken corporale ligt nog altijd in de Sint-Pietersbasiliek te Boxtel, waar de kinderen een mooie rondleiding kregen. Het thema van het kamp was:
de Eucharistische wonderen en de H. Mis.

Oplettendheid tijdens preek en catechismus werd 's avonds aan de hand van een quiz getoetst. Daarin werden ook vragen gesteld betreffende het dagelijkse kampleven. Er werden vele spelen en staptochten gedaan. Kampvuur en zelf koken hebben niet ontbroken. Het was een mooie groep. Priester Poppe zei: elke Kruisvaarder is een apostel en wint andere kinderen voor de Eucharistische Kruisocht!

Tot op het Kerstkamp 27-29 december a.s., het vervolg!

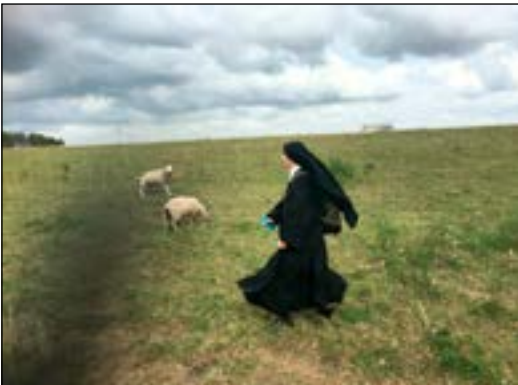

H. Bloedwonder Boxtel 1380

Een mooier terras was er niet te vinden voor het avondeten en de sluiting van de JKI-bijeenkomst op **zondag 19 juli jl.** in Gerwen!

Op **woensdag 26 en donderdag 27 augustus jl.** heeft een kleine groep bedevaarders de jaarlijkse Bedevaart Gorcum-Brielle gedaan, zodat onze inmiddels 19 jaar oude traditie dit jaar niet werd onderbroken door de bijzondere omstandigheden waarin we nu zijn. Deo gratias! De eerste dag was stormig.

Op donderdag mochten we onze Zuster Maria Lidwina begroeten.

Op zaterdag 5 september jl. trokken de leden van de Derde Orde van de Priesterbroederschap St. Pius X, na aan de H. Mis in de St. Willibrordkerk in Utrecht te hebben deelgenomen, naar O.L. Vrouw ter Nood in Heiloo.

Op zaterdag 19 september jl. zorgde goed weer en een ieders goed humeur voor weer een sportieve en mooie Sportdag van de Traditie in Bonheiden (B).

Op **donderdag 24 september jl.** werd het stoffelijk overschot van Mgr. Marcel Lefebvre z.g. overgebracht naar de crypte onder de nieuwe kerk bij het seminarie in Ecône (CH). Een eenvoudige, indrukwekkende plechtigheid!

Woensdag 22 september jl.
Aan het graf van de H. Willibrord, onderweg naar Ecône.

Op **zaterdag 3 oktober jl.** kwamen gelovigen uit het gehele District Benelux in Banneux bijeen voor de jaarlijkse bedevaart naar O.L. Vrouw van de Armen, en ook om van daar te voet naar Tancremont te gaan om het H. Kruis te vereren. Eén van de hindernissen dit jaar was dat de auto van de koster met de misattributen 's nachts in Brussel was gestolen. De Drieherenmis kon desondanks doorgaan. Deo gratias! Hopelijk is de koster verzekerd.

E.K.-vergadering met goede opkomst in Leiden op **zondag 4 oktober jl.**
Jong geleerd, is oud gedaan!

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, Algemeen Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

November:
Voor de Priesterbroederschap St. Pius X!

“En wij hebben in de liefde geloofd.”
(1 Jh. 4, 16)

Mgr. Marcel Lefebvre
Missionaris en stichter van de Priesterbroederschap St. Pius X

Beste Kruisvaarders,

“Een vrolijke, snelle oorlog”?

Grote geestdrift in Duitsland, Frankrijk en Groot-Brittannië: “Hoera het is oorlog en we gaan snel even winnen!” Zo is de stemming in augustus-september 1914. Door een idiote reden is de tot dan grootste oorlog uitgebroken tussen Duitsland en Oostenrijk-Hongarije aan de ene kant en Servië, Rusland, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk (Groot-Brittannië) aan de andere kant. Ze spreken van de “Grote Oorlog” en later van de “Eerste Wereldoorlog” (28 juli 1914 -11 november 1918). Ten minste één belangrijk man van die tijd deelt die frisse vrolijkheid niet: de H. Paus Pius X, de man die de Eerste H. Communie voor kinderen vanaf zes jaar mogelijk maakte, het kerkrecht deed optekenen en de gevaarlijke dwaalleer van het modernisme (“Waarheid, geloof ... verandert met de tijd”) heeft veroordeeld. Wanneer hij van die

“frisse vrolijkheid” hoort, ziet de heilige man het al komen: “Massa’s zinloze doden! Katholieke landen dreigen te verdwijnen!” En dat bréékt de goede paus: hij sterft al op 20 augustus!

Maar de romantische vrolijkheid is nog niet voorbij: de Duitsers vallen op 4 augustus het neutrale België binnen. Kwestie van de Fransen beter te kunnen pakken. Tot hun verrassing krijgen de Duitse troepen af en toe behoorlijk slaag van de soldaten van dit kleinere land. Eerst in Limburg tussen 12 tot 18 augustus.

Maar door Wallonië (= Franstalig België) heen rukken de Duitsers wel min of meer wel “fris en fruitig” op naar Frankrijk waar ze sikkelvormig door het noordoosten stoten en na een enorm bloedige veldslag aan de rivier Marne bijna ... in de Franse hoofdstad Parijs staan!

Het taaie Belgische leger op hun noordflank werkt hun op de zenuwen! Dat leger brengt de Duitsers eerst bij de rivier Nete tot staan. Heftige gevechten rond Charleroi, Aalst, Dendermonde, Mechelen en Duffel! Dan denken Duitse officieren dat ze in Aarschot en Dendermonde worden beschoten. Door burgers (= mensen, die geen soldaat zijn)! Wraak! Vanaf 16 augustus schieten Duitse soldaten willekeurig burgers neer en steken ze delen van steden in brand: in Dinant, Aarschot en Leuven! Resultaat: 1100 mensen neergeschoten, één vijfde van de huizen in brand gestoken en ook de Sint-Pieterskerk en de universiteitsbibliotheek (met een kwart miljoen boeken en middeleeuwse handschriften) gaan in vlammen op!

Zo echt “vrolijk” wordt daar niemand van. Dom voor de Duitsers: door deze daden tegen ongewapenden is het Britse rijk verontwaardigd! Heel vele jonge mannen gaan bij het leger. In Groot-Brittannië, maar ook in Vlaanderen. En lukt het de Belgen stand te houden? Nogal! Vlak land onder water zetten helpt! Eerst rond Antwerpen, waar ook nog een ring van forten (vestingen) rond staat. Op 6 oktober zijn de Duitsers al zo dichtbij, dat ze zware bommen op de stad schieten! Eén miljoen Vlamingen vluchten de Nederlandse grens over! Ze worden goed onthaald! De meesten keren kort daarna terug naar huis, maar zo’n 100.000 mensen blijven nog de hele oorlog achter in Gouda, Nunspeet, Ede en Uden. Andere vluchtelingen trekken via de Schelde naar de kust om naar Engeland over te steken of verder naar het zuiden, naar Frankrijk.

Vlakhij Gent, in Melle, kunnen Belgische troepen de Duitsers tot staan brengen bij de Schelde, terwijl de zich van Antwerpen terugtrekkende kameraden naar het westen vluchten. Daar in de Westhoek, achter de rivier IJzer, van Nieuwpoort tot de Franse grens, verschanst zich het Belgische leger. En zo blijft het! Vier jaar lang! En niet alleen dáár: van de Vlaamse kust tot de Zwitserse grens staat het front stil en begint een vieze stellingenoorlog! De soldaten staan tegenover elkaar in modderige loopgraven. Absolute gekheid: reusachtige aanvallen met enorm veel soldaten. En dan altijd: massaal kapot geschoten worden door de verdedigers! Honderdduizenden doden voor een paar meter!

Achter het front: God roept!

Niet ver van het IJzerfront in West-Vlaanderen. Maar aan de Franse kant. Industriestad Toerkonje / Tourcoing (“Toerkwij”). Daar kan je het gebulder van de kanonnen heel goed horen en ‘s nachts aan de hemel de lichtflitsen van de gevechten zien.

In dat stadje woont het gezin Lefebvre (“Lefijvre”). Vroeg op en hard werken: half zes gaan de weefmachines aan. Dan naar de H. Mis. Elke dag. Kracht halen in de H. Communie! Dappere, voorbeeldige en lieve mama! Moeder Gabrielle neemt als lid van de Conferentie van Sint Vincentius a Paulo haar kinderen regelmatig mee. Om arme kindertjes te bezoeken. Om goed te zijn, leren te delen met armen, naastenliefde te tonen.

De Lefebvres krijgen zeven kinderen. Nummer vijf heet Marcel. Het baas-

je is negen jaar oud wanneer de Eerste Wereldoorlog uitbreekt. Dit deel van Frankrijk is door Duitse troepen bezet. Weinig te eten. Wel zwart, nat brood. Papa smokkelt krijgsgevangen Franse, Belgische en Britse soldaten weg. De Duitsers ontdekken het en papa moet vluchten. De Duitse troepen krijgen hoe langer hoe meer kou. Ze zoeken wol. Bij de Lefebvres ontdekken ze er: in de spouw van de muur! Mama maandenlang de gevangenis in!

En wat de kinderen dán zien schokt hun jonge zieltjes! Vanuit het IJzerfront worden half en helemaal kapotgeschoten soldaten voorbij gedragen! De kinderen denken na: “Kijk hoe weinig is een mensenleven waard! Kijk hoe belangrijk het is te kunnen lijden! Bij wie vinden wij kracht? Bij Jezus en Maria!” Van de zeven kinderen schenken er vier hun leven aan de goede God: ze worden priester of zuster!

De vijand zit binnen!

Door de oorlog moet de oudste broer René vluchten naar het vrije deel van Frankrijk. Hij wil priester worden, maar kan niet naar het seminarie (school om priester te worden) in zijn buurt. Hij komt terecht in het Frans College in Rome. Daar worden de beste Franstalige seminaristen gevormd. Na de oorlog (1918) wil ook Marcel intreden, in het bisdom Rijsel / Lille ("Lil"). Papa: "Neen: bij je broer in Rome is het beter!" Eerst tegen zijn zin, gaat Marcel in 1923 naar Rome. En daar ontdekt hij: "Papa had gelijk! Hier leren we liefde voor Jezus en het heilige! Hier hebben we de beste, heilige leraars!" Vooral Pater Le Floch. Hij laat de seminaristen de encyclieken (brieven aan de christenheid) van de pausen van de 19e eeuw en van Pius X leren. Daarin staan waarschuwingen: "Let op! De liberale en modernistische dwaalleraars zitten al binnen in de Kerk! Ze zullen

misschien wel ware dingen zeggen, maar de dwaling (gevaarlijke leugens) niet veroordelen! Ze zullen de woorden van het geloof nog wel gebruiken, maar

ze zullen er iets ánders mee bedoelen! Ze zullen zeggen dat er een Jezus van het geloof is en een andere ‘de echte’, die van de geschiedenis. Dus dat het Evangelie eigenlijk niet waar is! Ze zullen zeggen dat het geloof niet van God komt, maar van ons mensen en dus altijd maar verandert.”

In 1926-27 moet Marcel Lefebvre legerdienst doen. Wanneer hij terugkomt gelooft hij zijn ogen niet: de goede Paters Le Floch en Billot (“Bi-jó”) zijn afgezet en weggestuurd! In hun plaats is er een nieuwe man benoemd. De nieuwe directeur is “aalglad”: je weet nooit wat hij écht denkt!

Wie heeft dat gedaan? Paus Pius XI. Nochtans geen slechte paus: hij heeft fantastische encyclieken geschreven en het Feest van Christus-Koning ingesteld. Maar hij gelooft te makkelijk raadgevers: kerkmannen die handelen in opdracht van de Franse vrijmetse-laarsregering! Vanaf nu is Marcel op de hoede: “Ik vertrouw niemand meer die een midden willen maken tussen waarheid en leugen! Ik weet nu tot wat die binnendringers in staat zijn!”

Priesters te veel?

In 1929 komt de grote dag: priesterwijding in Rijsel! Daarna eerste benoeming: Marais de Lomme (“Marè de Lom”), voorstad van Rijsel. De jonge priester Marcel Lefebvre is verbaasd van wat zijn pastoor zegt: “Ik heb niet om een tweede kapelaan gevraagd.” Dan regent het brieven van zijn broer René, missionaris in Afrika: “Hier zijn vele bekeringen en hebben

we veel priesters nodig! In Frankrijk zijn er genoeg. Waar wacht je op?” Marcel denkt: “Ik heb geen zin naar een vreemd land te gaan en nieuwe talen te moeten leren!” Maar dan denkt hij: “Het zal zeker de goede God méér plezier doen als ik me aanbied voor de missie ...” Dus: brief geschreven. De bisschop aanvaardt het. Marcel gaat naar de Paters van de H. Geest, missionarissen voor Afrika.

Bijtende kou, zwoele hitte en toekomstige bisschoppen

Het begint in het noviciaat van Orly, 1931-32. Hele aangename medebroeders (= andere priesters), een zeer goede novicemeester (Pater Faure) en biechtvader (Pater Desmats). Maar: geen verwarming! In een tijd waar de winters nog zo zijn dat het vriest dat het kraakt! En geen stromend water. Dus na het opstaan ijswater oppompen. Dat onderweg naar de cel (kamer) bevriest! Openhakken en wassen maar. Daar wordt je man van! Slapen onder vijf dekens en nóg bibberen! Bladzijden omslaan met vingers die je niet meer voelt van de kou ...

En dan 8 september 1932: Marcel Lefebvre is Pater-Missionaris van de H. Geest! Twee weken met het schip tot in hartje Afrika: Gabon. De overste, Mgr. Tardy, deelt de nieuwe taak mee: “Vermits je in Rome hebt gestudeerd, op het beste seminarie, wordt je nu zelf leraar aan het eerste seminarie van Gabon! Je gaat de jonge inheemse mannen met roeping vormen tot goede priesters!” Weer denkt Marcel: “O nee! Ik was nog zó graag naar de zielen in de dorpen gegaan!” Maar hij doet wat God wil door de overste.

Met tweeën geven ze les voor een heel seminarie, van 1932 tot 1938. En dat doen ze goed: hier vormen ze de latere bisschoppen van Gabon. Marcel wordt directeur van het seminarie. Tot ... hij na zes jaar doodziek wordt! Een tropische ziekte! Hij denkt: “Dit wordt het lot zoals van de eerste missionarissen te moeten delen: missie beginnen en dan sterven!”

“Onze goede vader!”

Zieltogende Pater Marcel Lefebvre wordt meegesleept naar de missiepost in N’Djole. Sterven of genezen? De goede God kiest het laatste: terwijl Pater Marcel in een dorpje in het oerwoud verblijft ... knapt hij op! En leert heel snel de inheemse taal: Fang. En dat gebeurt een Fransman zelden: zónder vreemd accent!

Hier in N’Djole en dan in Donguila en Lambaréné is Pater Marcel een vurig missionaris van Jezus! De kinderen schreeuwen: “De pater komt!” En het hele dorp stroomt naar buiten! Ze luisteren: “Hij vertelt over Jezus! Die kan ons voor altijd gelukkig maken! In de Hemel!” Vele mensen laten zich dopen! En dan trouwen er ook veel. En de pater komt vaker. “Hij is er!” Jongens dansen hem tegemoet! Ze willen helpen met het opbouwen van kapel en altaar! Vóór de H. Mis stro-

men mensen samen: “Pater, wij willen biechten!”

Afrika opent zich voor Jezus! Pater Marcel Lefebvre is onder de indruk: “Vooral door genade van de H. Mis zie ik hele dorpen veranderen, niet alleen van binnen maar ook van buiten: de mensen kleden zich netjes, gaan hard werken, blijven voortaan aan hun gegeven woord trouw! Belangrijk: vooral in het huwelijk! En overal verrijzen huizen, kerken, scholen, ziekenposten ... Overal blijdschap!”

Niet alleen is de pater blij met de opbloeiende zielen van de Afrikanen, zij zijn ook zeer blij met hém! Nog vandaag herinneren ze zich: “Een warme, liefdevolle vader!” Dan komt er een telefoontje vanuit het verre Frankrijk. Het is de overste van de Paters van de H. Geest: “Pater Marcel: ik heb u benoemd tot overste van ons noviciaat in Mortain (“Mortij”), waar nieuwe missionarissen worden opgeleid!” Weer denkt Pater Marcel: “O nee, het was hier nu nét zo mooi ...” Ook zijn

“schaapjes” (gelovigen) denken zo. De meisjes wenen: “Pak ons goede vader niet af!” De mannen schrijven brieven naar de oversten om de pater bij hun te mogen houden ...

Maar: zoals Jezus het zegt: “Maar niet zoals Ik wil, maar zoals Gij, Vader wilt ...” (Mt. 26, 39) Pater Marcel volgt de stem Gods door de oversten en gaat van het warme Afrika naar het regenachtig-kille Normandië. Met het vliegtuig. In vier etappes.

Opleiding van jonge kandidaat-missionarissen, gaat dat wel? En hoe! Eén van Pater Marcells leerlingen, de latere Pater Maurice Fourmand zegt: “Pater Lefebvre was warm, grondig, een goede organisator! En zijn lessen? Die zijn ons tot vandaag bijgebleven! Hij ontstak in ons het vuur voor de missie!”

Een nieuwe wind door Senegal!

Al twee jaar vormt Pater Marcel Lefebvre jonge missionarissen. Dan: telefoon: het is de overste, Monseigneur Le

Hunsec. Die zegt: “Gelukkigewent! De paus benoemt u tot apostolisch vicaris (bisschop) van Dakar in West-Afrika!” Slik! Alweer! Pater Marcel denkt: “Bisschop! Dan durven de mensen niet meer zo met je te praten! En Dakar! Wanneer ik er langs voer, zag ik niets dan moskeeën (islamitische gebedshuizen). Zijn daar nog wel christenen?” Maar als het Gods wil is, gehoorzaamt Pater Marcel altijd.

Bisschop worden? Op 18 september 1947 is het zover: Pater Marcel Lefebvre wordt in zijn geboortestad Tourcoing tot bisschop gewijd. In zijn toespraak dankt hij Pater Le Floch, die hem en anderen zo goed heeft gevormd in het Frans College van Rome. Maar de bisschop die Pater Marcel net heeft gewijd is ... woedend! Hij behoort tot de “modernisten”, die het geloof willen zien veranderen met “de nieuwe tijd”!

En dan Dakar: één enkele parochie! Zo is het tot Monseigneur (zo spreekt men een bisschop aan) Marcel

Lefebvre komt! Eén van zijn zwarte priesters, Pater Louis-Thomas Mendeny: “Deze man bracht echt de nodige nieuwe wind binnen in het slapende bisdom! Overal stampte hij nieuwe parochies uit de grond, haalde hij religieuze orden binnen, stichtte misseposten, ziekenposten, scholen ... Maar zijn oogappel (lievelingswerk) was altijd het seminarie van Sébikotane. Goede priesters vormen is het belangrijkste! En vooral: hij leefde zijn bisschoppelijke spreuk: “Et nos credidimus caritati” – “En wij hebben in de liefde geloofd”. [Dat is een vers uit de H. Schrift, de Eerste Brief van de H. Apostel Johannes: 4, 16] Overal waar hij kwam verspreide hij goeds!” Klein misdienaartje Moïse Sow (later piloot) spreekt uit zijn herinnering: “En hij bidt echt als hij de Mis opdraagt! Hij lijkt in een andere wereld verzonken!”

In de kathedraal van Dakar heeft Aartsbisschop Lefebvre wat hij zal noemen “een visioen over de vorming van heilige priesters” ...

Gods eerste man in Afrika!

September 1948. Mgr. Lefebvre op bezoek bij het moederhuis van zijn Orde, de Paters van de H. Geest. De overste van de orde komt hem al tegemoet gelopen: “Komt u naar mijn spreekkamer!” En daar: “De Paus (Pius XII) heeft u zonet benoemd tot Apostolisch Delegraat voor heel Frans Afrika! De Heilige Vader (= de paus) verwacht u bij hem in oktober!” Monseigneur Lefebvre denkt weer “Nee toch! Van Marokko tot Réunion (eiland ten zuidoosten van Afrika) alles doorkruisen!

Ik krijg geen rust!” Op dat ogenblik zijn daar een hele hoop Franse kolonies. Die zijn nu landen van Afrika met als officiële taal nog altijd het Frans.

De paus ontvangt Mgr. Lefebvre zeer vriendelijk. Het “klikt”: ze zijn alle twee geestdriftig voor de uitbreiding van het Koninkrijk van Jezus in Afrika! Paus Pius XII: “U zult mij vanuit Afrika bericht geven over al wat belangrijk is, de uitbreiding van het Evangelie overal aanmoedigen, bisschoppen aanmoedigen, de bisdommen bezoeken, er nieuwe oprichten als het past, de beste kandidaten-bisschop voorstellen!” Daarmee wordt Mgr. Lefebvre vertrouwenspersoon van de paus en de kerkman met de meeste verantwoordelijkheid in heel Afrika!

En: doet Aartsbisschop Lefebvre het een beetje goed? Allen zeggen dat hij zeer hard aan het werk is gegaan! Wel veertig nieuwe bisdommen richt hij op! Heel veel geestelijke orden (paters, broeders, zusters) haalt Mgr. Lefebvre naar Afrika! Vooral voor scholen en ziekenhuizen. Maar ook “beschouwelijke orden”, zoals de Carmel. Net buiten Dakar, in Sébikotane, komt er namelijk niet alleen een seminarie, maar

ook een klooster met vijf zusters karmelietessen. Monseigneur rekent zéér op hen: “Door jullie gebed en offer verhoort de goede God ons zo goed en laat hij zoveel mensen zich bekeren!” En ja: nog altijd veranderen zich hele dorpen en worden de mensen blij christenen! Monseigneur: “Ik had nooit gedacht zoveel geestdrift te mogen beleven!”

En zijn medewerkers? Die zijn ook geestdriftig over hun bisschop! Pater Christian de Mare: “Hij was een grote heer, niet doordat hij raar deed. Hij was integendeel altijd eenvoudig, normaal. Maar zijn edel (waardig, rustig) optreden werkte gewoon beschavend: de mensen volgden hem in de eerbied!” Of een andere van zijn medebroeders, Pater Paul Martin: “Ik was vaak met hem op reis. Hij leek mij op elk ogenblik in gebed te zijn, altijd innerlijk in gesprek met iemand in de Hemel. En dat stráált uit hem! Het doet een mens goed, zó iemand als bisschop te hebben!” En weer Eerwaarde Louis-Thomas Mendy: “Et nos credimus Caritati”: die liefde heeft hij overal in Afrika uitgestraald!”

In 1957 schrijft Paus Pius XII een encycliciek: een brief voor de hele Kerk. Hij

heet “Fidei Donum” (“Het Geschenk van het Geloof”) en gaat over ... de missie! De Paters van de H. Geest, die Monseigneur Lefebvre goed kennen, getuigen: “Dat heeft de paus samen met Mgr. Lefebvre geschreven! Tenminste staat erin wat Monseigneur denkt!”

Einde Afrikaans sprookje

In 1958 overlijdt Paus Pius XII en Paus Johannes XIII volgt hem op. Is dit beter? Hmm. De nieuwe paus spreekt tot Aartsbisschop Lefebvre: “Ik vind niet dat iemand tegelijk bisschop van een bisdom (Dakar) en Apostolisch Delegraat kan zijn!” En dan zijn Prefect van de Missie-Congregatie. Mgr. Constantini: “Wanneer u nog gelooft dat Europese bisschoppen Afrika zullen bekeren, vergist u zich! Het moeten Afrikanen zijn!” Monseigneur Lefebvre: “Voor mij is gelijk waar ze vandaan komen, maar ze moeten bekwaam zijn (= goede zielenherders en bestuurders zijn). Dan ben ik zeker bereid een stapje opzij te zetten.” Al snel krijgt hij een brief: “Wij aanvaarden uw ontslag!” Daarmee eindigt in 1959 het Afrikaans sprookje voor de missiebisschop uit Noord-Frankrijk. In korte tijd wordt hij bisschop van Tulle (hartje Frankrijk) en wordt hij tot overste gekozen van de Paters van de H. Geest (22 augustus 1962). Hij is nu het hoofd van 500 missionarissen!

De “Derde Wereldoorlog”!

Dan komt Paus Johannes XXIII met een nieuw idee: “We houden een concilie! 2400 bisschoppen vergaderen in Rome!” Doel? “Aggiornamento!”

(“adjornamento”). Nu zouden ze zeggen: “Update!” “We gaan niets of niemand veroordelen! Geen onheilsprofeeten! We gaan frisse lucht binnenlaten! Er komt een nieuw Pinksteren!” Met andere woorden: “Nu zal de H. Geest de Kerk en gelovigen nog meer vuur geven in het geloof!” We zullen zien ...

Monseigneur wordt benoemd tot één van de voorbereiders. Maar: nogal voor niets! Nauwelijks is het Tweede Vaticaans Concilie begonnen (11 oktober 1962) of “De Groep van de Rijn” (een groep bisschoppen uit Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, België en Nederland) neemt met vier “moderatoren” het roer over! Iedereen kijkt naar de paus: “Vind hij het goed?” Hij doet er in ieder geval niets tegen!

Het eerste wat de nieuwe bazen doen: “Weg met die schema’s!” Vrijwel de hele voorbereiding de vuilnisbak in! Maar wat dan wél? O, de bisschoppen van de “Groep” zijn goed voorbereid en werken hard om de andere bisschoppen van hun ideeën te overtuigen! Ze volgen in alles hun “periti” (= raadgevers): mannen van de “Nouvelle Théologie” (eigenlijk een verborgen modernisme) zoals Paters Congar, de Lubac, Chenu, Schillebeekx, Küng ... En de invloedrijkste van allen: Pater Karl Rahner.

En wat komt daaruit? Eén van hun leiders, Kardinaal Suenens van Mechelen-Brussel. Zegt het luidop: “Het Concilie is 1789 in de Kerk!” Dat is de Franse Revolutie! Maar: die heeft nu net Jezus overal buiten gegooid en zijn vrienden, de gelovige katholieken vervolgd!

En werkelijk: de drie slogans van de Franse Revolutie weerklinken ook op het Tweede Vaticaans Concilie: “gelijkheid, vrijheid, broederlijkheid!” Klinkt mooi, maar wat gebeurt ermee?

“Gelijkheid” in de Kerk heet dan “collegialiteit”: de bisschop zal niet meer alleen kunnen beslissen in zijn bisdom! Eigenlijk doet dat de bisschopsconferentie van het land. Maar niet alleen de bisschop krijgt alsmar minder te zeggen: ook de paus!

“Vrijheid” heet hier dan: “Godsdienstvrijheid”. Maar niet vooral in de betekenis van: “De regering mag de godsdienst en de gelovigen geen ellende aandoen.” Dat zou nog prima zijn. Maar nu: “Ieder mens is vrij de godsdienst te kiezen die hij wil!” Oeps! Als iemand het ware geloof weggooit, moeten de herders dan zeggen dat het óók goed is? En verder: “Een land mag niet meer katholiek zijn”. En daarom

schrappen nu katholieke landen en deelstaten de godsdienst uit hun wetten! Gevolg: in vroeger katholieke landen worden massa’s mensen nu protestants! In Brazilië al snel vijftig miljoen mensen! Nergens mag Christus nog Koning zijn over het land! Moet men zich dan verwonderen dat er dan boze wetten komen?

En tenslotte: “broederlijkheid”, hier, bij het Tweede Vaticaans Concilie, heet dat: “oecumene”. Wat is dat voor een ding? Wel: het betekent: “Alle godsdiensten zijn goed en je kan ook dankzij hun in de Hemel komen!” Écht?? Dan had Jezus niet van de Hemel naar de aarde moeten komen! En had Hij ieder evengoed in het geloof kunnen laten dat hij had! Dan had Hij niet het missiebevel moeten geven, vóór zijn Hemelvaart: “Ga, onderwijs alle volkeren, doop hen en leer hen te onderhouden wat Ik heb geboden!” (*Mt.* 28,

19). En wat nu gedaan, als we geen andere mensen meer hoeven te helpen brengen tot het ware geloof? Het antwoord van “de Geest van het Concilie” is: “dialoog”. Veel praten met elkaar. De katholieken moeten van de anderen leren. En de vrucht hiervan? Instorting van de missie!

Op 8 december 1965 sluit de nieuwe Paus Paulus VI het Tweede Vaticaans Concilie. En dan gaan “ze” ook nog de H. Mis veranderen in de zin van de “oecumene”. Met de hulp van zes protestantse “waarnemers”. En wat komt daaruit? De zogenoemde “Nieuwe Mis”. En die lijkt veel sterker op een protestants “avondmaal”. Met de nadruk op “wij mensen”. Niet zoals in de Mis van altijd: “Jezus’ komt hier met de hele kracht van Zijn Kruisoffer om ons te sterken om zuiver en heilig te worden!”

Maar erger: overal beginnen priesters te “experimenteren” (= naar eigen zin nieuwe dingen uitproberen)! Er wordt geknoeid met de Mis! En dan: Jezus in de H. Communie, niet meer voor Hem eerbiedig knielen en op de tong ontvangen, maar: op de hand! En met een beweging van de andere hand gewoon in bezit “nemen”! Na een aantal

jaar handcommunie geloven alsmaar minder mensen dat Jezus écht God is en écht in de Communie is! De eerbied stort in!

Een pastoraal concilie is niet onfeilbaar. Het kan fouten maken. En dat gebeurt dus! Monseigneur Lefebvre heeft een eigen naam voor het Tweede Vaticaans Concilie: “Derde Wereldoorlog! De ergste van de drie! Want deze kost massaal zielen en roepingen, die verloren gaan!”

En ja: miljoenen mensen verliezen het geloof! Alsmaar minder mensen kennen het geloof! De “Geest van het Concilie”: altijd verflauwing en afbraak! Waar? Priesteropleiding, preek, catechismus ... Nog heel weinig mensen willen priester, broeder of zuster worden. Kerken lopen leeg! Mensen verliezen massaal het geloof! Is dit het werk van de H. Geest?? Jezus zegt: “Aan hun vruchten zult ge ze kennen”. (Mt. 7, 20) ...

Ook de paus, Paus Paulus VI, ziet het! Hij zegt in een preek op 29 juni 1972: “De rook van satan (= de duivel) is de

Kerk binnengedrongen!” Door mannen binnen de Kerk die denken alles te moeten veranderen!

Een heilige halen! Pater Pio!

Kort na Pasen 1967. Mgr. Lefebvre reist met twee medebroeders naar San Giovanni Rotondo, naar Pater Pio. De grote biechtvader, die de wonden van Jezus in zijn lichaam draagt (“stigmata”), in de ziel kan kijken (en je zonden kennen!), soms op twee plaatsen tegelijk kan zijn (jawel!) en door Biecht honderdduizenden mensen mag helpen bekeren! Het is bijna het laatste levensjaar van deze zeer grote heilige. Daar, op de gang: P. Pio komt er aan! Ondersteund door twee andere paters! En Mgr. Lefebvre gaat naar hem toe: “Pater, mijn orde van de Paters van de H. Geest staat voor een kapittel (= vergadering van de leiders) waarin men het “Aggiornamento” wil doorvoeren!

Ik vrees verschrikkelijke gevolgen! Kunt u onze orde zegenen?” Pater Pio roept uit: “Ik zou een aartsbisschop moeten zegenen? Nee, nee! U moet mij zegenen!” Pater Pio buigt zich. En Aartsbisschop Lefebvre? Ja: die geeft Pater Pio de zegen. Pater Pio kust zijn ring. Daarvan bestaat een foto!

In 1968: algemeen kapittel. Opstand! Vooral Nederlandse paters willen dat de algemeen overste (Mgr. Lefebvre) niet meer de leiding neemt: “Het moet een door ons gekozen driemanschap zijn!” Chaos! Monseigneur reist naar Rome, naar de Congregatie voor de Uitbreiding van het Geloof, de “Propaganda”. Hij kan een gesprek krijgen met de secretaris: “Wat moet ik doen?” Antwoord: “Och, laat uw paters maar doen! Maakt u ondertussen maar een reis naar Amerika!” Mgr. Lefebvre is verbluft! “Maar ik blijf dan overste en dus verantwoordelijk! Wanneer ik voor

Onze Lieve Heer zal staan, wil ik niet die zijn, die schuldig is voor de afbraak van mijn orde!” Monseigneur krijgt dus geen hulp in Rome! 9 september 1968: “Ik bied mijn ontslag als overste aan!” Dat wordt aanvaard ...

Monseigneur denkt nu: “Ik heb mijn taak in dit leven vervuld”. Hij trekt zich terug in het Litouws College in Rome. Om een leven van gebed te leiden. Hij denkt dat het erop zit voor hem ...

**“Dóet u iets!”
Op je 65^e begint het leven!**

Ineens: negen seminaristen van het Frans College in Rome staan voor de deur. “Monseigneur! In het seminarie gaat iedereen binnen en buiten wanneer hij wil! Vooral ‘s avonds! En nu, in volle verkiezingstijd in Italië, hebben ze nog een bord uitgehangen: “Stem voor

de communisten!” [Dat zijn vijanden van het geloof.] Kunt u niet wat voor ons betekenen? Een opleiding waardoor we écht priester kunnen zijn?” Monseigneur: “Ik begrijp u, maar ik denk niet dat zoiets de taak van een 65-jarige is. Ik doe alleen mee indien jullie een bisschop vinden, die nog een bisdom bestuurt. En die dit goed vindt”. En?? Vinden ze die? Jawel: Mgr. François Charrière van Freiburg/Fribourg! De stad waar de Nederlandse H. Petrus Canisius onderwees en stierf. Bisschop Charrière smeekt Mgr. Lefebvre zelfs: “Dóet u iets! Het stort overall in en wordt van jaar tot jaar slechter!”

En Monseigneur Lefebvre stelt een reglement op, helemaal naar het voorbeeld van de missiepaters. De naam: congregatie “Priesterbroederschap Sint Pius X, werk voor de heiliging van priesters”. Genoemd naar de grote

heilige paus. De man die de christenen wakker heeft geschud voor de dreiging van de binnensluipend leugen van het modernisme. Monseigneur Lefebvre denkt: “Ik heb gedaan nu wat ik kan, maar ik denk niet dat er verder iets mee zal gebeuren ...

Dan: 1 november 1970: Mgr. Charrière roept Mgr. Lefebvre bij zich: “Gelukkigwens! Uw werk wordt door de Kerk erkend! Ik heb uw statuten goedgekeurd!” Mgr. Lefebvre is verrast! Na enige omzwervingen biedt iemand een huis aan in het Zwitserse kanton Wallis. Op 7 oktober 1970 is het seminarie van Ecône geboren! Het enige seminarie waar nog priesters gevormd worden zoals vóór “het” concilie! Het enige waar de Mis “van alle tijden” nog wordt opgedragen! En dat werkt! In 1974 heeft het seminarie al zestien leraars en honderd vier seminaristen! De plaatselijke bisschop, Mgr. Adam, is zeer onder de indruk van de goede, eerbiedige sfeer die er heerst. Ook van

Rome komt lof: Mgr. John Wright (Congregatie van Godgewijden) geeft de Priesterbroederschap het recht leden op te nemen! Zelfs de President van Zwitserland, Roger Bonvin, bezoekt het seminarie. Het bloeit, terwijl andere seminaries doodbloeden!

Wachten tot iemand het eerste schot lost ...

En alles gaat prachtig! Maar Mgr. Lefebvre is niet dom: “Het kan niet anders zijn als dat het succes van Ecône weerstand zal veroorzaken”. Een seminarist van toen (Pater Patrice Laroche) zegt: “Het was wachten tot iemand het eerste schot lost!” En ja: de bisschoppen van Frankrijk komen samen in Lourdes. Mgr. Etchegaray laat verkondigen: “Er is een wild seminarie in de bergen van Zwitserland!” “Wild” betekent: “Ze hebben geen toestemming van de Kerk”. Maar dat is niet waar! In ieder geval komt er op 26 maart 1974 in Rome een commissie samen onder lei-

ding van Kardinaal Garrone. Die sturen twee priesters naar het seminarie van Ecône voor een “visitatie” (bezoek om te kijken of alles wel goed gaat). In tijden waarin priesters het geloof aan het verliezen zijn: spannend!

De strijd begint!

11 november 1974. Visitatoren bezoeken het seminarie en hebben een goede indruk! Maar ze willen de seminaristen besmetten met modernistische dwalingen. (Zie het Voorwoord.) Mgr. Lefebvre is zwaar geschokt! Hij wil zijn seminaristen niet laten twijfelen over de leer waarin ze zullen worden gevormd. Daarom schrijft hij op 21 november 1974 een “Beginselverklaring” neer. Nog onder de schok van het gebeurde ...

De beroemde “Beginselverklaring” voor seminaristen (21/11/1974)

Hoewel Aartsbisschop Lefebvre deze verklaring enkel wil uitbazuinieren ... gaat een pater, die het niet helemaal eens is met Monseigneur, deze drukken en op tienduizend exemplaren verspreiden! Het hek is van de dam! Er gebeurt wat de aartsbisschop het liefst heeft willen vermijden: ruzie met Rome! En zo worden Ecône en de Priesterbroederschap St. Pius X tot middelpunt van de strijd voor het behoud van geloof, H. Mis en priesterschap van alle tijden (= “de Traditie”) en tegen de hervormingen die de Kerk van binnen uit aan het verwoesten zijn!

De toekomst gered

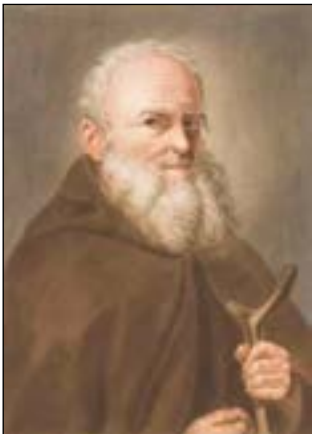
O zoveel zouden we daarover nog kunnen vertellen ... Maar dat zal voor een andere keer zijn, zo God wil. In ieder geval (zo zegt Pater Franz Schmidberger, die erbij was op 29 augustus 2005) noemt Paus Benedictus XVI Mgr. Lefebvre “Een groot man uit de geschiedenis van de Kerk, en dat niet alleen voor zijn tijd in Afrika”. Dezelfde paus heeft op 7 juli 2007 weer de traditionele H. Mis (“de Mis van alle tijden”) vrijgegeven. Terwijl hij in die vrijgave de naam van Mgr. Lefebvre noemt! Zonder deze aartsbisschop en zijn werk zouden traditionele Mis en onverkort katholiek geloof menselijk gesproken niet meer bestaan. Maar de miserie die kwam met “de geest van het Tweede Vaticaans Concilie” is nog niet voorbij!

Deze maand wordt de Priesterbroederschap St. Pius X (FSSPX) 50 jaar! Nu heeft ze bijna 700 priesters, meer dan 250 zusters, broeders ... Ze heeft vestigingen in 70 verschillende landen, met 750 kapellen en kerken, 163 priorijen, broeders, zes seminaries, meer dan 100 scholen, zeven weeshuizen, twee universiteiten. Vier plaatsen in Nederland, vier in België. We rekenen op jullie gebed en offertjes voor een nieuwe bloei van de Kerk! Bid toch, kinderen, dat alle priesters en zusters heiligen mogen zijn en de mensen zich weer blij tot Jezus mogen bekeren en in de Hemel komen! Zoals in Afrika, toen Monseigneur Lefebvre er de liefde van de Goede Herder (= Jezus) mocht uitstralen! “Et nos credidimus caritati”. “En wij hebben in de liefde geloofd!” (1 Jh. 4, 16)

Pater Koenraad Huysegems

De priester in het stervensuur

In Alpbuch – zoals wij de plaats zullen noemen – werd een missie gehouden. Uit het dal en van de hoogten, uit alpenhutten en van de weiden waren mannen, vrouwen, meisjes en jongens gekomen, om naar de Kapucijnerpater te luisteren, die in het bruine habijt, het koord om het middel en met zijn grijze baard en indrukwekkend uiterlijk op de preekstoel stond en met diepe ernst sprak over het Sacrament van de Boetvaardigheid en over de wonderbare uitwerkingen ervan, indien men het waardig ontvangt. Juist weidde hij erover uit, welk een macht de geldig gewijde en door de bisschop aangestelde priester in dit Sacrament bezat, en dat bij de laatste snik en in gevaar van sterven elke katholieke priester de volledige, onbepaalde macht heeft, om van alle zonden, zonder onderscheid, te ontbinden.

“Wanneer ik op mijn sterfbed zal liggen,” sprak de kloosterling, “beladen met zonden, met misdaden tegen God, de evennaaste en mijzelf op het geweten, zie dan is er maar één, die mij nog kan helpen. Het is niet de dokter, niet de geleerde, niet de rijke en machtige – neen! Al zou zelfs de keizer aan mijn doodsbed staan, hij zou met al zijn macht en heerlijkheid mij niet kunnen helpen. Eén is er slechts, die de stervende méér welkom is dan de hele wereld, die in dat ogenblik hem meer waard is en meer tot nut strekt dan vader en moeder, dan vrouw en kind, dan broeder en zuster, hoe zeer deze ook alles voor de stervende mochten doen. Zij allen halen het niet bij die ene: dat is de priester. En al zou het ook de minste en jongste priester zijn, en al was deze ook zelf met zonden beladen: op dat ogenblik komt niet zijn persoon, maar zijn macht in aanmerking, zijn macht, die hij van de bisschop heeft ontvangen, die deze hem uit kracht van zijn apostolische macht verleende: ‘Wat gij op aarde zult ontbinden, zal ook in de hemel ontbonden zijn!’ Hij kan in

waarheid en werkelijkheid de zondaar in de Naam van God vrijspreken, van alle schuld zuiveren, wanneer het deze ernst is met zijn berouw en voornemen; en wanneer hij de stervende bijstaat, dan kan deze gerust sterven en zijn nabestaanden kunnen geen betere troost verlangen”.

Zo sprak de ordesgeestelijke. En nu, terwijl alles doodstil was, knoopte hij de volgende vermaning daaraan vast: “Daarom, broeders en zusters in Christus, aangezien ik uw zielen liefheb, zo zeer slechts een mens zijn naaste kan beminnen, wens ik u allen niets hogers en beters toe, dan dat ieder onder u op zijn sterfbed de genade ontvangt, een ernstig berouw en leedwezen te verwekken en in de laatste strijd nog een katholiek priester aan zijn bed te zien. En ik bid en bezweer u allen, groot en klein: bid in ‘s hemelsnaam toch zeer dikwijls om deze gunst, bid alle dagen tot God, dat Hij u deze genade mag verlenen! Wend u tot de H. Jozef en de H. Barbara om hun voorspraak, laat geen nacht aanbreken, en gaat u nooit

naar bed zonder God daarom kinderlijk te hebben gebeden! Zo moge Hij dan in Zijn barmhartigheid het beschikken, dat naast uw engelbewaarder in de laatste strijd ook nog de plaatsbekleder van de heilige Kerk, de priester, als zichtbare engel, u met zijn macht bijsta!”

“Amen, dat geschiede van nu af aan!” sprak een koeherder tot zijn vrouw, die naast hem stond, toen de predicatie geëindigd was. Het was Jakob, zoals men hem platweg noemde, die dit had gezegd, een bejaarde, maar nog flinke man met zwaar gerimpelde trekken, ernstig gelaat en vaak een haast schuwe blik. Het was een zeldzaamheid, dat men hem beneden in het dal zag. Jaren geleden – ja, toen had hij in Alpbuch gewoond, maar ongelukken en woekeeraars hadden hem huis en hof doen verliezen, en zo was hij met zijn vrouw naar de hoogste alpenweide getrokken, waar geen sterveling kwam, tenzij hij daar een boodschap had. Daar bewoonde hij als knecht een koeherdershut, verzorgde het vee, en was alleen, soms weken achtereen, moederziel alleen.

Dat was juist iets naar zijn smaak; daar waren geen afzetter, geen valse burenen en kwaadsprekers, daar voelde hij zich vrij.

Jakob en zijn vrouw deden daarom zoals zij in de predicatie hadden gehoord, en van die dag af baden zij dagelijks bij het vallen van de avond nog de Rozenkrans, opdat God geen van beiden zonder priesterlijke bijstand op deze eenzame hoogte zou laten sterven.

Maanden en weken gingen voorbij, de heetste zomermaanden waren bijna verstreken, daar werd Jakob eensklaps heel erg ziek; hij had een kwaadaardige longontsteking. De eerste paar dagen sloeg men er weinig acht op, en maakte de ziekte zodoende snelle vorderingen.

Het was midden in de nacht; de vrouw van de arme alpenherder sliep; de zieke lag wakker. Donker was het in het kamertje, onder het dak. Door de geopende luiken keken de sterren aan de hemel naar binnen, van tijd tot tijd viel er een ster in een vonkenspattende boog uit de hoogte naar beneden – het was tegen het feest van de H. Laurentius; de lucht stroomde alpeengeurend en zwoel in het vertrek. Rondom was alles stil te middernacht.

Toen trad de engel van de dood aan het armzalige bed van de herder. Deze werd zijn nadering gewaar, wist, dat zijn leven aan de eindpaal was aangekomen en in de volgende nacht nog slechts zijn lichaam hier zou liggen. De nacht is de tijd van het geweten; dan kan het spreken, zoveel en zolang het wil, men kan het niet ontwijken. De nacht heeft reeds miljoenen van zonden bedekt, maar hij heeft ook reeds duizenden verloren zielen weer voor

God doen ontwaken. Jakob rekende af met zijn leven. Hij voelde, hoe zijn ledematen al lomer en zwaarder werden, hoe de kilheid van de dood reeds zijn handen en voeten aantastte, hoe hij zich niet meer kon opheffen, noch keren. Machteloos lag hij daar op zijn bed; hij wist, dat hij er niet meer van zou opstaan. En nu zou hij voor God zelf treden, voor Hem komen te staan om rekenschap af te leggen!

Verschrikkelijk scheen hem thans het sterven toe. Talloze dingen kwamen nu voor zijn geest, waarop hij tot dusverre geen acht had geslagen in zijn leven. Hij zag slechts zonden, gebreken en fouten. Hoe zou dat aflopen? En boven dat alles verhief zich een vreselijke schaduw, die boven al die misslagen uitstak, namelijk de haat en vijandschap, die hij inwendig tegen degenen had gekoesterd, die hem zijn goede naam en heel zijn eigendom hadden ontnomen. Hoe stond het met zijn Biechten en Communies sinds die tijd?

“O God, laat mij niet zó sterven!” kwam het in doodsangst van zijn lippen, “laat mij te voren nog biechten!”

Biechten? ... Aldus steeg eensklaps de twijfel omhoog – biechten? Vannacht nog – op deze alpen, hoog in de lucht? Al maak ik mijn vrouw wakker en zij zou door nevel en duisternis gaan, door bossen en langs glooiingen naar het dorp, dan heeft zij vijf uur werk, de geestelijke ook weer vijf uur ... dan is het middag: tegen die tijd ben ik er al niet meer!

En loodzwaar legde zich als het ware een zwarte klauwvormige hand op zijn hart. Het was de wanhoop. Ook de duivel wist, dat het met Jakob gedaan was, en ook hij was bij de hand

om hem de laatste troost te ontnemen, de laatste glimmende vonk van de hoop wreedaardig uit te doven.

Een angstkreet wekte de sluimerende vrouw van de stervende. Jakob had zich geuit. “Wijwater! in ‘s hemelsnaam!” fluisterde hij, en het koude zweet stond hem op het voorhoofd; en dan weer: “steek de kaars aan! ... bid, bid om een geestelijke!”

En de trouwe vrouw troost haar man, wist hem het zweet af, vermaant hem de boze vijand niet te vrezen en op Gods barmhartigheid te vertrouwen. Door haar woorden werd hij kalmer. Zij kwamen uit een hart vol edele liefde en zorg, en zij bezaten kracht, wijsheid en zalving en een onwrikbaar vertrouwen. Menige rijke, deftige dame, die romans leest en alle dichters kent, kan niet zó

tot haar stervende echtgenoot spreken, zoals die eenvoudige koehedersvrouw tot haar arme Jakob heeft gesproken.

En vervolgens heeft zij gezegd: “Jakob, nu kniel ik naast je en ga bidden, opdat er een geestelijke komt, en er zal er een komen, geloof mij en maak je niet ongerust! Ik blijf hier geknield en sta niet eerder op, voordat meneer pastoor hier is. Heb maar vertrouwen. Onze Lieve Heer is zo goed, en de lieve Moeder Gods bidt ook voor je. Wij hebben immers alle dagen de Rozenkrans gebeden, en waren dikwijls doodmoe daarbij. En God kan maken, dat er een priester komt; Hij kan alles, letterlijk alles, en zal het ook doen uit liefde voor je ziel. Morgen, voor dag en dauw, zal ik de bosjongen beneden naar het dorp sturen; nu gaat het niet meer, de maan is onder en het is buiten pikdonker; hij moet de dokter en de geestelijke halen. Wees maar niet bang; met Gods hulp hou je het zo lang nog wel uit”.

En de vrouw knielde op de houten vloer, wikkelde de Rozenkrans om de vingers van haar man, nam haar Rozenkrans en strekte haar armen uit en begon luid te bidden.

De dag brak aan, maar de zieke werd al zwakker en zwakker. Voor hem zowel als voor haar was het buiten twijfel, dat meneer pastoor hem niet meer levend zou aantreffen.

Beneden in het dorp staat een grote herberg; zomers was het tevens een plaats van gezellige bijeenkomsten voor de badgasten en vol van dames en heren uit de stad en uit de vreemde, die er een genoegen in scheppen enige weken in

de alpenwereld bij de brave, eenvoudige mensen door te brengen, ver van alle moderne weelde en gewoel.

In een van de kleine logeerkamers werd een van de gasten midden in de nacht wakker. Het was in het holst van de nacht, de hemel was helder. Een eigenaardige onrust had zich van de gast meester gemaakt – het was een priester, die, naar lichaam en geest overspannen, op dit afgelegen plekje grond herstel had gezocht en gevonden. Nu kwam de vraag bij hem op: “Besteed je nu de tijd hier nog wel goed genoeg? Je bidt het brevier, leest de H. Mis ... zou je niet wat meer kunnen en moeten doen?”

Zulke gedachten kwamen op in de priester. En de priester gedacht de zielen in het vagevuur en bad voor hen, en gedacht de stervenden en die in doods-nood verkeren. En hij bad uit de grond van zijn hart dat heerlijke, priesterlijk bemiddelende gebed: “O barmhartige Jezus, die de zielen van de mens zo zeer liefhebt, ik bid en bezweer U bij de doodsangst van Uw allerheiligst Hart en bij de smarten van Uw onbevlekt ontvangen Moeder: was alle arme zondaars van de gehele wereld, die in dit uur in doodsstrijd liggen en nog heden moeten sterven, in Uw kostbaar Bloed rein. Amen”.

En hij voegde er nog de bijzondere bede aan toe, dat God hem de gelegenheid mocht verschaffen, de volgende dag, de laatste van zijn verblijf in dit herstellingsoord, tot dank voor zijn genezing, een goed werk te verrichten.

Het werd morgen, het feest van de H. Laurentius; de priester had vroeg de H. Mis gelezen en keerde naar het logement terug. Prachtig stond de zon aan

de wolkeloze hemel. De priester zocht nog wat rust en stilte. Vóór het logement had zich reeds een troepje gasten verzameld; zij riepen hem toe: “Gaat u mee, wij gaan naar het Wouddal, een waar paradijs, een overheerlijk uitstapje!” Maar hij bedankte ervoor. Men vertrok zonder hem.

“Dat zal mijn dank zijn,” zei hij bij zichzelf, “dat ik uit liefde tot God mij dit genoegen ontzeg”. En nu bevond hij zich alleen in het logement.

Het beviel hem niet daarbinnen. Hij nam hoed en stok en ging naar buiten. De heerlijke Alpen lagen vóór hem, reusachtig, groots en hoog: “Daar op!” sprak een stem in zijn binnenste, en hij klom naar boven – een uur, twee uur, altijd maar hoger. Geen sterveling was er heinde noch verre te bespeuren, ook geen pad; helemaal boven slechts de grazige weiden en de bergvlakten; nu eens ging het over wild struik- en wortelwerk, dan weer voorbij duizelingwekkende afgronden. De wandelaar bleef stilstaan. “Wat scheelt mij toch?” vroeg hij zich half lachend, half ernstig af. “Wat zoek ik hier toch op die eenzame hoogten?” En ofschoon vermoeidheid en hitte een rol begonnen te spelen, werd hij toch onzichtbaar voorwaarts de berg op gedreven. Nog een uur lang was hij verder de berg opgeklimmen; nu viel het hem in: heel boven op de Alp, rustend tussen de toppen van de bergen, ligt de hut van de koeherder, van daar heeft men een heerlijk vergezicht; daar moet ik nog zien te komen! Hij struikelt, maar krabbelt weer overeind en stapt haastig verder, alsof hij op een bepaalde tijd daarboven moest wezen. Het is nog best een eind, en hij begint toch moe te worden. Daar

ligt vóór hem een boomstam, miljoenen mieren hebben zich daar neergezet en snellen, bedrijvig werkend, heen en weer. “Jullie zullen mij niet beschamen!” zegt hij en gaat hoger en hoger.

Nu klinkt de slag van een bijl in de nabijheid. Twee houthakkers kijken verwonderd naar de wandelaar, die zo eensklaps voor hen opdoemt. De een nam zijn hoed af en vroeg verbaasd: “Neem mij niet kwalijk, maar heeft de pastoor u gestuurd?”

“Waarom dan? Hoe bedoelt u dat?” vroeg de priester verrast.

“Dus u weet niets van Jakob af?”

“Wat is het dan met Jakob, en wie is hij?”

De twee werklieden kijken elkaar aan: dan vraagt de een: “U bent toch een ... ook een geestelijke?”

“Ja, dat ben ik, maar nu weet ik nog altijd niet wat u bedoelt.”

“Jakob, de koeherder ligt daarboven in de hut op sterven,” sprak nu eindelijk de knecht van de bosopzichter, “en onze jongen is wel naar beneden,

naar het dal, maar eer meneer pastoor komt, is het te laat. En de vrouw van Jakob bidt de hele morgen – als u nog een stuk hogerop gaat, kunt u het horen – zij bidt om een geestelijke”.

“En nu ben ik er, en weet, waarom ik naar boven moest,” vulde de priester bij zichzelf aan, “het gebed van de arme vrouw heeft mij naar boven getrokken”.

Een ogenblik later was hij reeds op weg naar de koehedershut; zij lag nog een heel eind verder naar boven, maar hij merkte geen vermoedheid meer.

Thans stond hij voor de hut. De vrouw bad overluide. Een ladder leidde naar boven, onder het dak. De priester riep luid: “Waar is de zieke?” Door het zolderluik keek de vrouw naar beneden. Meteen zag zij, dat haar gebed verhoord was: God had een priester gezonden.

“Jakob, o Jakob!” snikte zij en sloeg de armen om haar man. “Daar is hij, daar is hij! O, God zij duizend-

maal geloofd en gedankt, de geestelijke is er!”

“Ja, hij is er!” sprak, zelf diep ontroerd, de priester die ondertussen naar boven was geklommen en nu bij de stervende kwam. Een kruis hield hij de man voor, en deze kuste het innig, terwijl de priester sprak: “Neem het en houd het vast tot aan het laatste ogenblik; daarin is besloten een splinter van het heilig Kruis, waaraan de Zaligmaker en Verlosser ook voor u gestorven is”. De vrouw had zich verwijderd, en de priester knielde bij de zieke neer. Wat in het volgende uur tussen beiden gebeurde, heeft, buiten die twee, alleen God gezien en gehoord. De armzalige hut is getuige geweest van een wonder van genade en barmhartigheid. De stervende was met God verzoend, hij had de absolutie en de volle aflaat in het uur van de dood ontvangen. Met dui-

zend dankbetuigingen en zegenwensen overladen, verliet de geestelijke de hut.

Hij was nog geen tien minuten bergaf gegaan, of een houthakker kwam hem achterna gelopen en bracht het bericht, dat Jakob juist zo even gestorven was.

De volgende morgen in de vroegte las de priester de H. Mis voor de overledene in Alpbuch. Toen hij na de Mis de kerk verliet, wachtten daar buiten vijf in het zwart geklede vrouwen op hem: de weduwe van Jakob, haar zus en de drie volwassen dochters van de gestorvene. Met tranen in de ogen bedankten zij de geestelijke en namen afscheid van hem. Hij kon niet anders doen dan hun wijzen op de oneindige liefde en barmhartigheid van God, wiens werktuig hij op wonderbare wijze geworden was.

Juffrouw Elly

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van augustus en september?

	<i>aug.</i>	<i>sept.</i>
<i>Aantal Schatkisten:</i>	14	10
Dagelijkse Toewijding	392	297
H. Mis	189	75
H. Communie	159	67
Geestelijke Communie	273	214
Offers	605	437
Tientjes	1.745	1.180
Bezoek aan het Allerheiligste	82	26
Meditatie	127	83
Goed Voorbeeld	298	200
Puntje	283	252

Puntje

Luister eens, het Puntje voor november is:

Bidden voor een goede dood!

Beste Kruisvaarders,

In de twaalfde eeuw leefde in Duitsland Hendrik II, keizer van het H. Roomse Rijk. Als katholiek bad de keizer elke avond, zoals ook wij, trouw voor het slapengaan zijn avondgebed. Doch bij zijn gewetensonderzoek was er een bijzonderheid. De hofkapelaan, dat is de priester die werkte bij de keizerlijke hofhouding, diende bij het gewetensonderzoek de keizer volgende woorden toe te spreken: *“O Keizer Hendrik, denk aan het sterven – binnenkort zijt gij aan de beurt!”* Met deze woorden wilde de hofkapelaan zijn meester, Keizer Hendrik II, eraan herinneren dat

ook hij sterfelijk was. Dat ooit ook hij voor Gods tribunaal zou verschijnen. Maar dat was nog niet alles! Om deze woorden nog meer kracht bij te zetten, moest de kapelaan de keizer prompt bij de hand nemen en hem naar de doods-kist trekken die reeds voor de vorst bestemd was. De keizer wilde elke dag op deze manier aan de dood herinnerd worden. Hendrik II schatte deze ceremonie boven al het hofprotocol, want: enerzijds hield ze hem ervan terug te zondigen, en anderzijds spoorde ze hem aan goede werken te verrichten. Deze levenswijze bracht vrucht voort, beste Kruisvaarders, want keizer Hendrik werd in 1146 door paus Eugenius heilig verklaard.

Beste Kruisvaarders, inmiddels zijn we in de maand november aangekomen. November is traditioneel de maand waarin wij als katholieken onze overledenen herdenken. Daarom bezoeken wij tijdens deze maand vaker de kerkhoven en verzorgen er de graven. Wij trachten ook vol ijver extra gebeden en offers te verrichten, zodat de zielen van het vagevuur snel van hun pijnen verlost worden en de eeuwige zaligheid

in de hemel mogen genieten. Doch dat is niet alles!

De H. Don Bosco had de gewoonte tijdens de maand november alle kinderen die bij hem op bezoek kwamen in zijn oratorium te herinneren aan hun eigen dood. Ja, net zoals de hofkapelaan van keizer Hendrik II! O neen, Don Bosco trok de kinderen natuurlijk niet naar een doodskest! Don Bosco wilde dat de kinderen niet enkel dachten aan diegenen die reeds overleden waren, maar hij vertelde de kinderen dat ook zij kunnen en zullen sterven. Hij spoorde hen aan zich daarop voor te bereiden. Hij wilde vermijden, dat hun ziel zou verloren gaan! Hij wenste dat ze begrepen wat het betekent om 'christelijk te sterven'. Ook wij willen dus kort overwegen wat het betekent om te sterven en in het bijzonder christelijk te sterven!

Geven we eerst een antwoord op de vraag: **Waarom moeten we eigenlijk sterven?** Naar Gods heilig plan zouden de mensen door een buiten-natuurlijke gave eigenlijk geen dood kennen. In het Boek Wijsheid staat er:

“Het is niet God, die de dood heeft gemaakt! Want God schiep de mens onsterfelijk ... maar door de afgunst van de duivel is de dood in de wereld gekomen!” De duivel kon niet uitstaan dat de mens Gods vriendschap bezat. Daarom verleidde hij Adam en Eva op bedrieglijke wijze tot het eten van de verboden vrucht. Eva sprak tot de duivel: *“Als we ervan eten, zullen we met de dood gestraft worden!”* De duivel sprak: *“Ge zult zeker niet sterven”*. Eva geloofde hem en werd tevens het werktuig om haar man, Adam, ook het goddelijk gebod te doen overtreden. Beste Kruisvaarders, sindsdien kent de aarde doods klokken en kerkhoven. De Apostel Paulus zegt het: *“Door één mens (Adam) is de zonde in de wereld gekomen en door de zonde de dood. Zo is de dood over alle mensen gekomen!”* De dood is dus een straf voor de zonde. God verkondigde en voltrekt zelf het oordeel: *“Stof zijt ge en tot stof zult ge wederkeren!”* Het lichaam wordt moe, oud, ziek – en moet uiteindelijk sterven. Wat de dood echter betekende, begrepen Adam en Eva toen ze de eerste dode zagen: hun

zoon Abel, die door zijn eigen broer vermoord was.

Wat is sterven? Sterven is de scheiding van ziel en lichaam. Daar de mens wezenlijk uit een onsterfelijke ziel en sterfelijk lichaam bestaat, is deze scheiding de pijnlijkste en de bitterste, die een mens kan ondergaan. De ziel is het levensbeginsel van het lichaam. Maar de ziel kan enkel in een lichaam werken, indien de belangrijkste organen goed functioneren. Is dus een vitaal orgaan vernietigd of verzwakt, zal de ziel het lichaam verlaten.

Sterven is ook een scheiden van de wereld, met alles wat erin aanwezig is. Bij de dood ontvalt de mens zijn rijkdom. Als vluchtige rook vervliegen alle wereldse vermaken en zinnelijke geneugten. Hangen we dus niet met onze ziel aan de wereld! Wees indachtig wat de H. Job heeft gezegd: *“Ik ben naakt op de wereld gekomen, ik zal naakt de wereld verlaten.”* Enkel onze arme ziel zal overblijven, hopelijk rijk aan deugden en goede werken!

Hiermee verbonden, dient men eveneens te zeggen, dat sterven ook een onbekwaam worden is, om dan nog iets voor zijn eeuwig geluk, voor de zaligheid van zijn ziel te kunnen doen. Er zal een nacht komen, zo zegt onze Heiland, en die nacht is de dood, wanneer er niet meer zal kunnen gewerkt worden! De H. Apostel Paulus schreef: *“Welnu dan, zolang we nog tijd hebben, laat ons wel doen aan allen! Nu is de tijd van het heil!”* Verzamelen we toch door gebed, vasten en aalmoezen, schatten in de hemel, want sterven is ook ten oordeel gaan – het is voor zijn

rechter verschijnen, om rekening af te leggen van zijn gehele levensloop, over goed en kwaad.

Wanneer we dit alles overwegen, beste Kruisvaarders, staan wij dan niet versteld dat ook wij zo weinig aan de dood denken? Dat we zo weinig moeite doen om een goede dood te sterven? Terwijl de dood ons zeker met haar zeis zal oogsten. Waar, wanneer en waardoor kunnen we niet kiezen ... maar wel hoe! Christen, erken u waarde! Sterf niet als een dier! Beste Kruisvaarders, we moeten als Christen, christelijk sterven.

Wat betekent het om christelijk te sterven? Christelijk sterven betekent vooral christelijk leven. Zo geleefd, zo gestorven. De H. Augustinus zegt: *“Die deugdelijk heeft geleefd, kan niet slecht sterven; maar het is heel zeldzaam, dat men goed zal sterven als men slecht heeft geleefd”*.

Christelijk sterven is zich er van jongs af aan op voorbereiden. Zodat we er niet plotseling door overvallen worden! Waak en bid, maande Jezus. Thomas a Kempis zegt: *“Als het morgen is, denk dan dat gij tot de avond niet zult leven, en als het avond is, verzeker u niet van de dag van morgen!”* We moeten bereid zijn om op elk ogenblik te sterven.

Christelijk sterven is eveneens de dood aanvaarden. De Christen ondergaat de dood niet als een onoverkomelijke werkelijkheid, maar ontvangt hem bewust met een laatste, grote akte van geloof, hoop en liefde. Jullie kennen misschien het *“Gegroet, broeder dood”* van de H. Franciscus van Assisi.

Christelijk sterven betekent ook de sacramenten ontvangen. De Kerk komt in de laatste ogenblikken haar stervend kind bezoeken, vertroosten en versterken. Bij de priesterbede: *“Vrede zij dit huis!”* daalt er een vrede over de stervende neer. De ziel wordt gereinigd in de Biecht; voor de laatste strijd gesterkt door het H. Oliesel, gevoed met Christus zelf. De priester zal zeggen: *“Mijn broeder, ontvang de Teerspijze van het Lichaam van onze Heer Jezus Christus, die u beware van de duivel en u geleide tot het eeuwige leven.”* Hoe troostvol is het Jezus als reisgezel in het hart te mogen ontvangen! Spijtig genoeg beroven de verwanten vaak de stervende van deze troost, door de priester er te laat bij te halen.

Christelijk sterven betekent nu reeds bidden voor een goede dood, en dat ogenblik onder de bescherming van de H. Jozef stellen. Jozef die in de armen van Jezus en Maria gestorven is. De H. Jozef is daarom de patroon van de stervenden. Omdat sterven het meesterwerk van ons leven moet zijn, moeten we dit moment aan deze grote heilige toevertrouwen.

Beste Kruisvaarders, het puntje van de maand november is te bidden voor onze eigen dood. Bidden we dat onze dood werkelijk katholiek mag zijn: goed voorbereid en goed afgewerkt met een bewust ontvangen van de Laatste Sacramenten. Dat is een grote genade! Een genade waarvoor we moeten bidden! Dat willen we doen door het gebed op de Schatkist! Goede moed en Gods zegen!

Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder

De Geschiedenis van de Kerk

Pastoor W. Nolet

Islam

Zo werd heel Europa christelijk. Maar geweldige verliezen leed de Kerk aan de Islam. Omstreeks 610 trad Mohammed op te Mekka. Zelf predikte hij reeds de heilige oorlog om de wereld aan Allah en zijn profeet te onderwerpen. Na zijn dood wordt de verovering met kracht voortgezet. In 711 staken de Mohammedanen over naar Spanje en bezetten het geheel, nadat ze in de voorgaande eeuw Syrië, Egypte en Noord-Afrika veroverd en in heel Klein-Azië machtige invloed hadden

gekregen. Constantinopel handhaafde zich tot 1453. Waar de Islam doordrong, bleef van het oude Christendom nauwelijks een spoor over. De oude patriarchale kerken van Jeruzalem, Antiochië en Alexandrië verloren hun betekenis. Langzamerhand gingen die volkeren, die voor een flink deel zich niet hadden onderworpen aan de beslissingen van de vier grote concilies, over tot de nieuwe godsdienst. In Armenië en Spanje waren de christenen heldhaftig standvastig.

Jihad

De doorwerking

Zo stond bij het begin van wat we de Middeleeuwen noemen, de Kerk in een hachelijke toestand en voor een heel nieuwe taak. De streken (Klein-Azië en Noord-Afrika), die tot dan toe leiding hadden gegeven aan het kerkelijk leven, waren verloren. De nieuwe volkeren (van het Noorden) waren in massa tot de Kerk toegetreden in tegenstelling tot de antieken, onder wie de bekering individueel was geweest. Zo kunnen we niet verwachten, dat het Christendom bij hen terstond veel vrucht droeg, want de christelijke geest moest langzaam in de personen en de volksgemeenschap doorwerken. Het is dus niet verwonderlijk, dat de kerkelijke geschiedenis in de middeleeuwen rijk is aan "schandalen": er waren eeuwen nodig om de heidense geest bij de nieuwe volkeren uit te roeien. Immers men moet bedenken, dat de Kerk niet een instituut is, dat buiten het volk staat, maar juist de gemeenschap van de gelovigen is, en dat ook de kerkelijke leiders uit hetzelfde volk voortkwamen en met dezelfde geest waren bezielde. De H. Geest heeft ook onder de nieuwe volken gewerkt en hen in talloze personen opgevoerd tot een grote hoogte van geestelijk en mystiek leven, terwijl de werking van de H. Geest zich ook openbaart in het maatschappelijk en cultureel leven.

Een ontzaglijk voordeel bleek nu te zijn, dat de Kerk in de eerste eeuwen de grote dogma's had vastgesteld en het kloosterwezen had uitgebouwd. Tot het eerste zouden de nieuwe leden van de Kerk voorlopig niet in

staat zijn geweest; het tweede stelde opvoedingsinstituten ter beschikking, die zelf leefden van de oudchristelijke geest. Zij waren bewaarplaatsen van de overblijfselen van de gekerstende antieke cultuur, en konden zo worden tot middelpunten van kerstening van het leven in wijde omtrek.

De middeleeuwse geschiedenis is de opgang van de Germaanse en gedeeltelijk ook van de Slavische volken naar de eenheid van de grote volkengemeenschap, wier bindstof was het gemeenschappelijk geloof, en waarvan de leiding door de loop van de feiten kwam te berusten bij de paus, die gesteund werd door de keizer. Het kerkelijk en het burgerlijk leven zijn dan innig verweven tot een eenheid, zodat het moeilijk is, de grenzen van beide precies aan te geven. Het is het gemeenschappelijk streven, om met de hulp van Gods genade het Christendom op ieder terrein van het leven tot uiting te brengen.

Karel Martel

Van buiten af werd het werk van de zelfopvoeding van de West-Europese volksgemeenschap de hele middeleeuwen door bedreigd door de Islam. In 732 stuitte Karel Martel de intocht van de Moren in Frankrijk, hij wierp hen terug over de Pyreneeën en dan duurt de strijd, om hen geheel uit Spanje te verdrijven, tot het einde van de 15^e eeuw. Maar van Noord-Afrika en Klein-Azië uit blijven de Mohammedanen de christelijke cultuur bestrijden tot diep in de nieuwe tijd. In dit licht moeten we de Kruistochten zien, die de grote en gemeenschappelijke expedities van de West-Europese volkeren zijn geweest ter verdediging van hun heiligste goederen. Wanneer de pausen tot de kruistocht oproepen, is het steeds deze grote gedachte, die zij naar voren brengen.

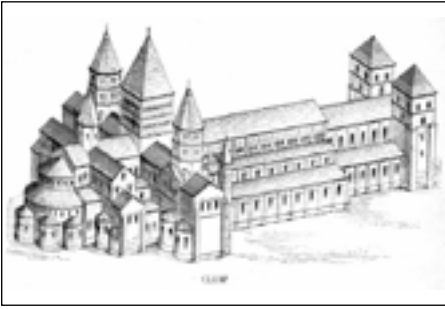
Na eeuwen van ontzaglijke arbeid en geweldige worsteling tussen de oude heidense geest en de genade van het Christendom ontstonden er weer geregelde toestanden in Europa. Het Rijk van Karel de Grote had geen stand gehouden, maar de maatregelen, door hem getroffen, werkten toch na. Het Roomse Rijk van Duitse natie, met de door de paus gekroonde keizer aan het hoofd, was het grote politieke bindmiddel gebleven. Als in de 10^e eeuw te Rome de toestand zó slecht is, dat er herhaaldelijk volstrekt onwaardige personen tot paus worden aangesteld, heeft het Duitse Rijk zich hersteld en treden de keizers uit het Saksische en Frankische huis in Italië op als beschermers van het Christendom, dat ten Noorden van de Alpen in volle bloei staat.

Karel de Grote

De Germaanse en Romaanse landen beginnen dan de gegevens van de Openbaring en van de overgeleverde kerkplicht zelfstandig te verwerken. Zij blijven uiteraard in de lijn van de Oude Kerk, maar brengen die vraagstukken van leer en van kerkplicht naar voren, die met hun aard, meer stroken of die door de omstandigheden meer actueel zijn. Sinds de kerkvrede van Milaan in 313 was de invloed van de dragers van de wereldlijke macht op het kerkelijk leven al te groot geworden. In de Germaanse kerken was dat zo gebleven, en vele vorsten, bijv. Karel de Grote en keizer Hendrik I en zijn Saksische en Frankische opvolgers, hadden ontzaglijk veel voor de kerstening van Noord-Europa gedaan. Maar de kerkelijke onafhankelijkheid had ernstig schade geleden. De keizers en koningen benoemden bisschoppen en pausen en abten voor de kloosters naar eigen inzicht en het kreeg de schijn, dat de Kerk louter een hulpmiddel zou worden voor het

staatsbestuur. De Kerk werd in haar bovennatuurlijke zending hierdoor niet weinig belemmerd en er was groot gevaar voor simonie (of omkoping) bij het bezetten van kerkelijke posten en voor verwereldlijking in het leven van de geestelijken en van de kloosters.

Tegelijkertijd komen verschillende hervormingsstrevingen op. Reeds in 910 was het klooster van Cluny (Bourgondië) gesticht, dat in het strenge onderhouden van de Regel van de H. Benedictus een model werd van kloosterhervorming en invloed kreeg op talloze kloosters in de hele Kerk, die zich naar dit model hervormden of gesticht werden. Men legde er vooral de nadruk op het koorgebed, dus op de geestelijke beleving van de grote geloofswaarheid: door Christus gaan tot God. In Rome leefde het streven naar de hervorming van levenswijze van de geestelijkheid. Petrus Damiani wilde dit doen in samenwerking met de wereldlijke macht. Maar de grote aanzet tot hervorming is uitgegaan van Luik, waar de Kapittelschool, sinds eeuwen beroemd, het kwaad in de wortel wilde aanpakken: de geestelijke macht staat boven de wereldlijke macht, deze laatste mag op kerkelijk terrein niet het

laatste woord spreken. Bisschop Waso van Luik zei het zo duidelijk tot Hendrik III, die in 1046 paus Gregorius VI had afgezet: niemand heeft ooit het recht gehad de paus te oordelen. Deze richting vond haar krachtigste vertegenwoordiger in paus Gregorius VII (Hildebrand, 1073-1085), die over de kerkelijke rechten op de benoeming van de geestelijken en over de hervorming van de geestelijkheid een zware strijd voerde met keizer Hendrik IV. Deze strijd heeft natuurlijk niet een einde gemaakt aan alle menselijke zwakheid in de Kerk, maar een periode van zeer opgewekt leven op ieder kerkelijk terrein werd er toch wel door ingeleid. Hoewel het concordaat (overeenkomst) van Worms in 1122 de strijd deed ophouden, werd er niettemin nog eeuwen lang telkens weer kwestie gemaakt over de grenzen tussen de burgerlijke en de kerkelijke macht, totdat Leo XIII in de encycliek *Immortale Dei* de theorie over de verhouding van beide machten vaststelde.

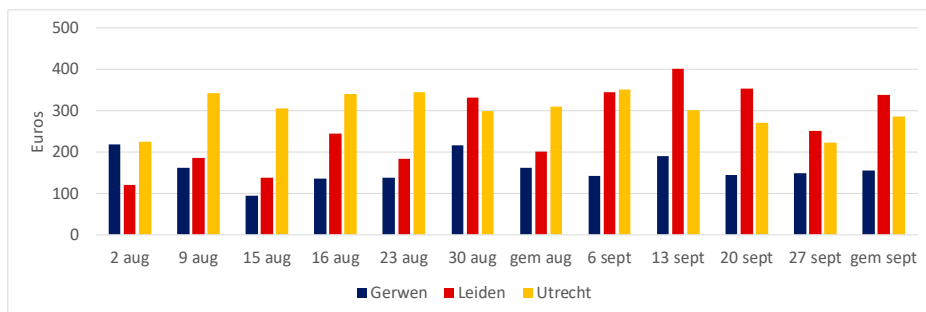
*Paus Gregorius VII en
Keizer Hendrik IV*

Jaarprogramma 2020

Wanneer? van t/m	Waar?	Wat?
08-11	Utrecht	Patroonsfeest
14-11	Gerwen	Derde Orde FSSPX
21-11	Antwerpen	Bijeenkomst MI
22-11	Gerwen	Patroonsfeest met Sinterklaas
22-11	Leiden	H. Cecilia-Koordag
28-11 29-11	Antwerpen	J.K.I. internationaal
29-11	Gerwen/Leiden/ Utrecht	Adventsbezinning (+Derde Orde FSSPX)
06-12	Utrecht	H. Vormsel
16-12	Gerwen	Gulden Mis
27-12 29-12	Moergestel	E.K.-Kerstkamp

Collecten in de maanden augustus en september 2020

Onze Overledenen

Hr.	H.B.	Visser	Leiden	11	11	1997
Mevr.	P.M.	Favejée-Hoppenbrouwer	Papendrecht	15	11	2014
Hr.	J.C.	Jaspers	Heerlen	16	11	1990
Hr.	W.J.	Bongers	Hilversum	22	11	2018
Hr.	J.B.M.	Komen	Rijswijk	29	11	1997
Hr.	H.W.	van der Ven	Arnhem	29	11	2017

In november: dagelijks een volle aflaat voor de zielen in het vagevuur!

Algemene voorwaarden:

- gaan biechten (eventueel 8 dagen vóór of na),
- de H. Communie ontvangen op de dag zelf,
- gebed tot intentie van de Heilige Vader, te weten: verheffing van de Kerk, uitbreiding van het geloof, uitroeiing van de ketterij, bekering van de zondaars, eenheid onder de christelijke vorsten en het welzijn van het christelijk volk.
- uitsluiting van alle gehechtheid aan iedere zonde, zelfs de dagelijkse zonde,
- de bedoeling hebben de volle aflaat werkelijk te verdienen.

Dag van Allerzielen:

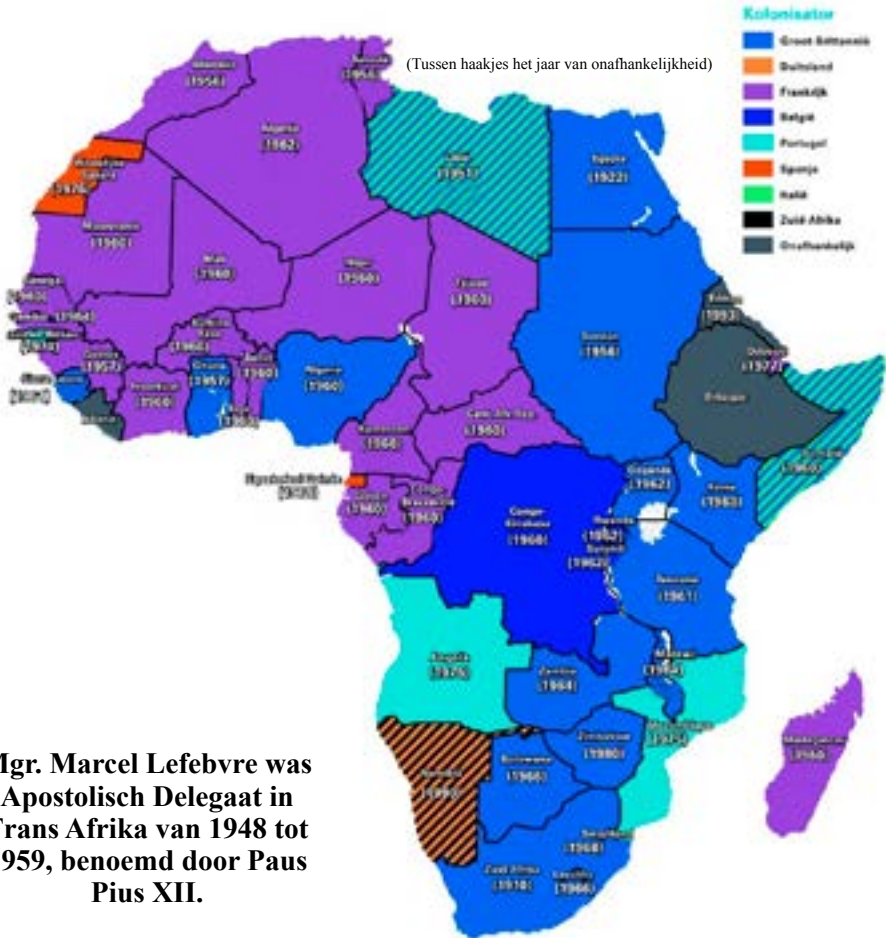
- bezoek brengen aan een kerk, publieke of half publieke kapel, met de bedoeling te bidden voor de zielen,
- 1 Onze Vader en 1 Credo bidden tot intentie van de Heilige Vader.

1 t/m 8 november:

- bezoek brengen aan een kerkhof,
- gebed voor de zielen in het vagevuur en tot intentie van de Heilige Vader

(Tussen haakjes het jaar van onafhankelijkheid)

Mgr. Marcel Lefebvre was Apostolisch Delefaat in Frans Afrika van 1948 tot 1959, benoemd door Paus Pius XII.

Kalender Gerwen

November

zo.	1	10.30 Hoogmis	Allerheiligen (1 ^e kl.); ged. 22 ^e zondag na Pinksteren; <i>kinderzegen</i>
ma.	2	10.30 Requiem (2) aansl. Requiem (3) 18.30 gezongen Requiem (1)	Allerzielen (1 ^e kl.)
di.	3	18.30 H. Mis	H. Hubertus, biss. en bel. (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); na de H. Mis zegening v.h. Hubertusbrood
wo.	4	6.00 H. Mis	H. Carolus Borromeüs, biss. en bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Vitalis en Agricola, mart.
do.	5	17.30 Lof 18.30 H. Mis	H. Odrada, maagd (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch)
vr.	6	17.30 Lof 18.30 H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.)
za.	7	9.00 H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand. H. Willibrordus, patroon v. Nederland (1 ^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.30 <i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	8	10.30 Hoogmis	23^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
ma.	9	18.30 H. Mis	Wijding van de Basiliëk van de Allerheiligste Verlosser (St. Jan van Lateranen) (2 ^e kl.); ged. H. Theodorus, mart.
di.	10	18.30 H. Mis	H. Andreas van Avellino, bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Tryphon, Respicus en Nympha, maagd, mart.
wo.	11	7.15 H. Mis	H. Martinus, biss. en bel. (3 ^e kl.); ged. H. Menas, mart.
do.	12	17.30 Lof 18.30 H. Mis	H. Martinus I, paus en mart. (3 ^e kl.)
vr.	13	7.15 H. Mis	H. Didacus bel. (3 ^e kl.)
za.	14	11.00 H. Mis	H. Josaphat, biss. en mart. (3 ^e kl.); Bijeenkomst Derde Orde
zo.	15	10.30 Hoogmis	24^e zondag na Pinksteren (6 ^e ingehaalde zondag na Driekoningen) (2 ^e kl.)
ma.	16	18.30 H. Mis	H. Gertrudis, maagd (3 ^e kl.)
di.	17	18.30 H. Mis	H. Gregorius de wonderdoener, biss. en bel. (3 ^e kl.)
wo.	18	7.15 H. Mis	Wijding van de basilieken van de HH. Petrus en Paulus (3 ^e kl.)

do.	19	17.30	Lof	H. Elizabeth, weduwe (3 ^e kl.); ged. H. Pontianus
		18.30	H. Mis	I, paus en mart.
vr.	20	7.15	H. Mis	H. Felix van Valois, bel. (3 ^e kl.)
za.	21	9.00	H. Mis	Opdracht van de H. Maagd Maria (3 ^e kl.)
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	22	10.30	Hoogmis	Plechtige viering H. Clemens I, paus en mart. (1^e kl.); ged. 25^e en laatste zondag na Pinksteren; <i>Patroonsfeest!</i>
ma.	23	18.30	H. Mis	H. Clemens I, paus en mart. (1 ^e kl.)
di.	24	18.30	H. Mis	H. Johannes van het Kruis, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Chrysogonus, mart.
wo.	25	7.15	H. Mis	H. Catharina van Alexandrië, maagd en mart. (3 ^e kl.)
do.	26	17.30	Lof	H. Sylvester, abt (3 ^e kl.); ged. H. Petrus van
		18.30	H. Mis	Alexandrië, biss. en mart.
vr.	27	7.15	H. Mis	H. Oda, maagd (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch)
za.	28	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	29	10.30	Hoogmis	1^e zondag van de Advent (1^e kl.); start Novene <i>tot Maria Onbevlekt Ontvangen</i>
		13.00		1 ^e voordracht
Advents-		13.45		meditatie in stilte
bezinning		14.15		2 ^e voordracht
		15.00		Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde
ma.	30	18.30	H. Mis	H. Andreas, Apostel (2 ^e kl.); ged. van de Advent

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht:

Zaterdag 7, 21 en 28 nov. (van 10.30-12.00 uur)

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomsten zondag 1 nov. en zaterdag-zondag 28-29 nov. (internationaal; Antwerpen)

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomst zondag 15 nov.

Geloofsverdieping volwassenen: zondag 8 nov. *kerkgeschiedenis*

Derde Orde: zaterdag 14 nov.

Patroonsfeest: zondag 22 nov.

Adventsbezinning: zondag 29 nov.

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven

- Dames: 3. roepingen

Kalender Leiden

November

zo.	1	8.00	gel. H. Mis	Allerheiligen (1 ^e kl.); ged. 22 ^e zondag na Pinksteren; <i>kinderzegen</i>
		10.30	Hoogmis	
ma.	2	10.30	Requiem (2)	Allerzielen (1 ^e kl.)
		aansl.	Requiem (3)	
		19.00	gezongen Requiem (1)	
vr.	6	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.)
		19.00	H. Mis	
za.	7	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand. H. Willibrordus , patroon v. Nederland (1 ^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	8	8.00	gel. H. Mis	23 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
		10.30	Hoogmis	
vr.	13	19.00	H. Mis	H. Didacus bel. (3 ^e kl.)
za.	14	9.00	H. Mis	H. Albricus, biss, en bel. (3 ^e kl.; bisdom Rotterdam); ged. H. Josaphat, biss. en mart.
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	15	8.00	gel. H. Mis	24 ^e zondag na Pinksteren (6 ^e ingehaalde zondag na Driekoningen) (2 ^e kl.)
		10.30	Hoogmis	
vr.	20	19.00	H. Mis	H. Felix van Valois, bel. (3 ^e kl.)
za.	21	9.00	H. Mis	Opdracht van de H. Maagd Maria (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	22	8.00	gel. H. Mis	25 ^e en laatste zondag na Pinksteren (1 ^e kl.); <i>Koordag i.v.m. H. Cecilia</i>
		10.30	Hoogmis	
vr.	27	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	28	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	29	8.00	gel. H. Mis	1 ^e zondag van de Advent (1 ^e kl.); <i>start Novene tot Maria Onbevlekt Ontvangen</i>
		10.30	Hoogmis	
		13.00		1 ^e voordracht
Advents- bezinning		13.45		meditatie in stilte
		14.15		2 ^e voordracht
		15.00		Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde

Catechismusonderricht:

Zaterdag 7, 14, 21 en 28 nov. (van 10.20-12.00 uur)

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomst zondag 1 nov.

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomsten zondag 8 nov. en zaterdag-zondag 28-29 nov. (internationaal; Antwerpen)

Geloofsverdieping volwassenen en Militia Immaculatae: nader bericht per e-mail

H. Cecilia-Koordag: zondag 22 nov.

Adventsbezinning: zondag 29 nov.

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht

November

zo.	1	10.30	Hoogmis	Allerheiligen (1 ^e kl.); ged. 22 ^e zondag na Pinksteren; <i>kinderzegen</i>
ma.	2	10.30	Requiem (2)	Allerzielen (1 ^e kl.)
		aansl.	Requiem (3)	
		19.00	gezongen Requiem (1)	
vr.	6	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart
		19.00	H. Mis	v. Jezus (3 ^e kl.)
za.	7	9.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
		11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand. H. Willibrordus , patroon v. Nederland (1 ^e kl.); daarna Lof met Rozenhoedje
zo.	8	10.30	Hoogmis	Plechtige viering H. Willibrordus (1 ^e kl.); ged. 23 ^e zondag na Pinksteren; <i>Patroonsfeest!</i>
vr.	13	19.00	H. Mis	H. Didacus bel. (3 ^e kl.)
za.	14	9.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
		11.00	H. Mis	H. Josaphat, biss. en mart. (3 ^e kl.)
zo.	15	10.30	Hoogmis	24^e zondag na Pinksteren (6 ^e ingehaalde zondag na Driekoningen) (2 ^e kl.)
vr.	20	19.00	H. Mis	H. Felix van Valois, bel. (3 ^e kl.)
za.	21	9.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
		11.00	H. Mis	Opdracht van de H. Maagd Maria (3 ^e kl.)
zo.	22	10.30	Hoogmis	25^e en laatste zondag na Pinksteren (1 ^e kl.)
vr.	27	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	28	-----	geen H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)

zo. 29 10.30 Hoogmis

1^e zondag van de Advent (1^e kl.); start Novene tot Maria Onbevlekt Ontvangen

	13.00	1 ^e voordracht
Advents- bezinning	13.45	meditatie in stilte
	14.15	2 ^e voordracht
	15.00	Lof met Rozenhoedje
	16.00	einde

Activiteiten in Utrecht

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdagen 7, 14 en 21 nov. (van 9.30-10.30 uur)

Patroonsfeest: zondag 8 nov.

Bespreking missaal: zondags 13.00 uur

Geloofsverdieping: zondags 14.00 uur

Adventsbezinning: zondag 29 nov.

NIEUW BOEK

De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis

18€ - Door Peter Matthias Gaudron -

Is er tegenwoordig een crisis in de Kerk?

KATHOLIEKE CATECHISMIUS
OVER DE KERKELIJKE CRISIS

Te verkrijgen in onze kerken en kapellen!

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 69

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 71

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 72

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71

6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295

D-45356 Essen

Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuene
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 322

Vrijdag 13 november 2020

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

2 Voorwoord

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

- 7 Aartsbisschop Vigano beantwoordt vragen van Catholic Family News
- 12 Vertaling brief Keniaanse bisschoppen betreffende vaccins in 2014
- 16 De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw: Heerlijk Vat van Godsvrucht, bid voor ons.

TERUGBLIKKEN

- 20 2-11 augustus: E.K. Zomerkamp in St. Michielsgestel
- 22 26-27 augustus: Bedevaart Gorcum-Brielle
- 25 5 september: Derde Orde bijeenkomst in Heiloo
- 26 19 september: Sportdag van de Traditie in Bonheiden (B)
- 27 24 september : Overbrenging stoffelijk overschot van Mgr. Marcel Lefebvre z.g. in Ecône (CH)
- 31 3 oktober: Districtsbedevaart in Banneux
- 32 4 oktober: E.K.-vergadering in Leiden

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 34 Uitleg van de intentie – “En wij hebben in de liefde geloofd.”
(1 Jh. 4, 16)
- 51 De priester in het stervensuur
- 57 Schatkisten
- 58 Puntje
- 62 De Geschiedenis van de Kerk

VAN DE PRIORIJ

- 66 Jaarprogramma 2020
- 66 Collecten in de maanden augustus en september 2020
- 67 Onze Overledenen
- 69 Kalender Gerwen
- 71 Kalender Leiden
- 72 Kalender Utrecht
- 73 Nieuw boek: De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis
- 74 Onze adressen in Nederland
- 75 District Benelux
- 75 Colofon